HAYVAN HAKLARI VE PORNOGRAFİ

J. Eric Miller

ALTI:KIRKLEŞ>SERİSİ

HAYVAN HAKLARI VE PORNOGRAFİ

J. ERÎC MILLER

1.baskı: Temmuz 2013

Yayın Yönetmenleri

Kaan Çay damlı, Şenol Erdoğan **Redaksiyon** Deniz Cansever **Kapak Tasarımı** Erol Egemen

Baskı

Çınar Matbaacılık ve Yay. San. Tic. Ltd. Şti Yüzyıl Mahallesi Matbaacılar Caddesi Ata Han 34/5 Bağalar İstanbul

Telefon: 0212/628 9600 Sertifika no: 12683

ALTIKIRKBEŞ YAYIN

bir Kaybedenler Kulübü tribidir.

Çaydamlı Basın Yaym Dağ. Reklam Org. Ve Film Yapım San Tıc Ltd. Şti.

Kadife sokak 22/4 bahariye Kadıköy Tel-Fax: (0-216) 2418 0413
İnternet satışı: www.645dukkan.com altkirkbespublishing@gmail.com

HAYVAN HAKLARI VE

PORNOGRAFİ

J. ERİC MİLLER **Türkçesi: Gonca Gülbey**

ALTIKIRKBEŞ YAYIN

Kadıköy, 2013

BESİN ZİNCİRİ

Medeniyetin bir ucundaki eski ve büyük aile çiftliğinde, kendini temizlik ve yemek rutinine kaptırmış olan anne, uzun zamandır babadan uzaklaşmıştı ve baba da tek kızını becermeye başlamıştı. Nihayet, en büyük oğlu bu durumun farkına vardı ve kısmen açlıktan, kısmen de kıza sahip olup, onu koruma isteğinden, o da kızı becermeye başladı. Bir tür sessiz iktidar mücadelesine giren baba, en büyük oğlunu da kıçından becermeye başladı. Bir süre böyle devam ettiler.

Nihayet, kız ve en büyük oğlan babaya eskiden olduğu kadar çekici görünmedikleri bir yaşa geldiler. Başka kızı olmayan baba, artık on bir yaşma gelen ortanca oğlunu becermeye başladı. Bundan bir sene sonra, ortanca oğlan, dokuz yaşındaki en ufak kardeşini becermeye başladı. Bir sene daha geçti ve bu kez de en ufak oğlan, ortanca oğlanı becermeyi denedi ama anladı ki buna müsaade edilmeyecek. O da ahıra gidip en ufak dişi domuzu kıçından becermeye başladı.

Annenin artık babanın açlığını gideremediği gerçeğinin ötesinde belki de babanın böyle herkesi becermeye başlamasının nedeni aynı şeyin çocukken kendisinin başına da gelmiş olmasıdır; ya da belki bunlar, on sene önce traktörden düşüp, günün yarısını baygın halde geçirmiş olduğu halde doktora gitmemiş olmasındandır; ya da belki de baba böyledir çünkü insan sadece birkaç kişiyle münzevi bir hayat sürdürmeye başladığında olan budur. Belki de sebep bunların hepsidir.

Belki de hiç biri değildir.

İşlerin neden bu durumda olduğuna aldırmaksızın kesintisiz devam eden düzüşme işi bu sabah kahvaltı masasının gündemindeydi. Ortanca oğlan artık babasının ilgisini çekmeyecek bir yaşa gelmişti ve baba bir önceki gece, en küçük oğlanın odasına girdiğinde onun odada olmadığını görmüştü. Bu sabah neden[1] diye sordu. Bildiğimiz gibi en ufak oğlanı becermekte olan ortanca oğlan sessizdi. Ancak kızın yanında oturan en büyük oğlan babasına, ufaklığın bir süredir ahırda, dişi domuz ve onun yeni doğan yavrularıyla yattığını söyledi. Anlaşılan oydu ki oğlan yavru domuzların kendisinin olduğunu sanıyor ve onları korumak istiyordu.

Babası başını salladı. Annenin, sessiz, oldukça yaşlı olan annesi de başını salladı. Baba, üç nesildir kendilerine hizmet veren çatlak, lekeli Çin porselenini üzerindeki yemeğe bakıyordu. Bir dakika sonra yerinden kalktı. Ufaklığın domuz yavrularının babası olamayacağından emindi ama yine de riski göze alamazdı. Dışarı çıktı, botlarını giydi, ^esilen tavukların kanıyla kararmış baltayı aldı ve samanlığa gitfj.

Aile kahvaltıya devam etti. Kız, annesinden yağda yapılmış yumurtayı uzatmasını istedi. Yağda yumurta elden ele dolaşırken, bir ara hepsi durup, ufaklığın yalvarışlarını dinlediler, *Hayır*; *Babacığım hayır; lütfen onlara zarar verme*... Ardından anne domuzun tiz çığlıkları duyuldu, onu yavru domuzların daha da tiz olan çığlıkları takip etti. Baltanın sert bir şeyi parçalayıp ahşaba çarpma sesi, ardından boşa çıkması, aynı şekilde defalarca devam etti. Yağda yumurta da masada dolanmaya devam etti.

Yaşlı kadın ağzının kenarından süzülen koyu renkli şurup damlasını sildi.

FENA DAĞILACAKSIN

O kutuda ne var? diye sordu striptizci kız.

Bir güvercin, dedi yalan söyleyerek. Yaralanmıştı, ben de belki bir yardımım olur diye düşündüm.

İşin aslı, kutudaki bir güvercin değil bir fareydi. Fareyi bulduğunda hayvan, seks shopların ve striptiz barlarının olduğu bölgede, yolun kenarında sürünüyordu. Arka bacakları bir şekilde ezilmişti ve onları ardında sürüklüyordu. Gözlerinden biri patlamış gibiydi, suratındaki kıllar da kana bulanmış, keçeleşmişti.

Hadi ama, demişti Brian. Yapabileceğin hiçbir şey yok.

Ama o bir şeyler denemek istiyordu. Bulvardaki çöplüklerden birinde bu kutuyu bulmuştu.

Dansçıya kutudakinin fare olduğunu söylemek istemiyordu. Güvercin kulağa daha iyi geliyor diye düşünmüştü.

Kız kutuya bakıp, güvercinin yarası ağır mı? dedi.

Sanırım oldukça kötü.

Belki de öldürmelisin dedi dansçı kız. Ayağınla kafasına bas. Öyle bir şey yapman lazım. Atlar sakatlandığında da öyle yapıyorlar, öldürüyorlar. Atları çok severim.

Ben Montanalıyım dedi oğlan.

Yılbaşı tatili için mi geldin?

Evet. Arkadaşıma söyledim. Onun ağabeyi buraya taşındı.

İsa aşkına, bu şehre neden gelmek isteyesin ki?

Sanırım bir şeyler arıyordum.

Bu şehir seni fena dağıtacak. Yaşadığın yer zaten güzel.

Sanırım öyle.

Montana. Bahse girerim orada bir sürü at vardır.

Evet. Oysa kolejli bir oğlandı, şehirde büyümüştü ve hayatı boyunca bir ata dokunmuş değildi.

Bir sürü at var, neredeyse her yer at dolu dedi.

Kız kutuya bakıyordu. Karşılarında, onlarınki gibi bir diğer kabinde arkadaşı Brian başka bir dansçı kızla oturuyordu. Önlerinde de dar, mini etekli bir garson kız duruyordu.

Dansçı kıza baktı. Biraz gergin görünüyorsun dedi kız.

Farkında değilim dedi.

Oysa gergin olduğunun farkındaydı. Brian'a yola çıkmayı teklif ettiği ve Brian'm ona orada ne bulacağını sanıyorsun dediği andan itibaren gergindi.

Garson kız yanlarma gelmişti. Ne alırsınız? Masaya iki tane kırmızı peçete koydu.

Şehrin tuzaklarını iyideîı iyiye öğrenmiş olan Brian'm ağabeyinin San Francisco'nun striptiz barlarındaki içki fiyatları hakkında söyledikleri geldi akima ve bir şey istemem dedi.

Bayan ne ister diye sormuştum.

Evet, sorabilir miyim?

Evet, madam.

Kız biraz durdu ve ardından bir Şampanya lütfen dedi.

Garson kız başını salladı. Sahnede soluk tenli, tıknaz bir kız müziğe adım uydurarak salmıyordu. Kızdan korkuyordu. Yanındaki dansçı kızdan ve garson kızdan da korkuyordu. Bu şehre geldiğinden bu yana korkuyordu, belki Montana'dan ayrıldığından beri korkuyordu ama korkusunun nedenini bilmiyordu. Yanındaki dansçı kıza şöyle bir baktı, sadece bir kızdı işte, düzgün bir vücudu olan, bol makyajlı bir kız. Televizyonda gördüğü dansçı kızlar gibi görünüyordu.

Sen hoş birisin, dedi dansçı ona. Ciddiyim, gerçekten. Bana köyü hatırlatıyorsun, hayvanlarla, ağaçlarla, tüm o şeylerle büyümüş birini.

Öyle de sayılabilirdi aslında.

Seni bulduğum için şanslıyım. İşe burada başladım ve tanıdığım iyi insanların sayısı pek de fazla değil. Benim işim ne biliyor musun?

Hayır, madam.

Birileriyle oturup, kendime şampanya söylemek. Bu bir tuzak. Garson şişeyi getirdiğinde acayip bir para istiyor. Bazıları o kadar şaşırıyorlar ki sadece ödemekle yetiniyorlar. Baskıyı yaratan benim varlığım, onlar da ödüyor. Sana şimdiden söyleyeyim ki duruma hazır olasın istedim. Arkasına yaslandı ve oğlanın bir süredir tuttuğu kolunu bıraktı. Sanırım güvercin için yaptığın iyi bir şey dedi.

Aslında kutu boştu. Kutuyu gidip fareyi bulurum diye yanma almıştı. Ama şimdi bunu yapacak gücü yoktu. Kendi kendine bırak onu bulup getirmeyi, hayvan şimdiye kadar hayatta kalmamıştır diyordu. Amy'i ve Montana'da beraber yaşadıkları apartman dairesini düşünüyordu. Yola çıkmadan bir süre önce Amy ona seni seviyorum demişti. O ise hiçbir şey dememişti.

Garson kız elinde bir şişe ve bardakla yanlarına geldi. Kırk dolar.

Benim o kadar param yok dedi. Elleri titriyordu, yüzünün de terlemeye başladığını hissetti. Normal bir içki verin ona.

Param o kadarına yeter.

Garson kız uzun bir süre ona dik dik baktı, oğlanın fikrini değiştirmeyeceğini anlayınca da gitti.

r

Kusura bakma dedi dansçı kıza.

Kız onun kolunu sıktı ama yüzüne bakmadı.

Brian'm yanındaki kız ayağa kalkıp, sahneye doğru yürüdü. Kalkarken de parmaklarını Brian'm saçlarında gezdirip, başını yana doğru itti.

Gitmem lazım dedi. Cüzdanından on dolar çıkarıp, peçetenin üzerine bıraktı. Hesaptan geriye ne kalırsa şenindir dedi dansçı kıza.

Arabaya bindiklerinde Brian elli kağıdımı aldılar dedi. Benim de diye yalan söyledi. Brian arabanın önündeki su dolu çukura bakıyordu. Fareyi gördükleri yerden birkaç blok ötedeydiler.

Hala seks shoplarm bulunduğu kısımdaydılar: et, plastik, kauçuk, zincir. Porno yayınlayan 24 kanalları olduğunu söyleyen tabelalar. Striptiz barların önüne dizilmiş kızlar onlara el sallıyor, hey buraya gelin, içeri girin diyorlardı.

Burası çığırından çıkmış dedi Brian. Little Italy'e gidip, barda Terry'i bekleyeceğim. Burayı midem kaldırmıyor artık.

Tamam. Ben bir süre tek takılacağım.

Fareyi bulamayacaksın.

Biliyorum. Sadece yürümek istiyorum.

Sen ne yapıyorsun böyle? Buraya bunun için mi geldik, boş boş dolanıp, o boktan hayvanı aramaya?

Burası farklı bir yer.

Burası kötü bir yer. Tanrı aşkına. Canın düzüşmek filan mı istiyor?

Hayır. Sadece buranın nasıl bir yer olduğunu anlamak istiyorum.

Ben yeterince gördüm, dedi Brian. Bana yeter. Baksana, sen Amy'i özlemiyor musun?

Evet, özlüyorum.

Buradayken kızı bırakmaya filan mı çalışıyorsun?

Hayır.

Seni görebiliyorum. Kafandan ne geçtiğini biliyorum. Dikkat etmezsen gün gelecek bir başına kafayı bulabilmek için böyle yerlerde dolanıp durmak zorunda kalacaksın.

Sen niye kızgınsın bana?

Kızgın değilim. Sadece keşke buraya gelmeseydik diyorum. Keşke ne bok istediğini bilseydim diyorum.

Ne istediğimi bilmiyorum ki.

Belki de sadece daha fazla dağıtmaya ihtiyacın vardır, diyor Brian, ileriye bakarak. İşte o zaman neyi aradığını anlayacaksın.

Arabadan inip öylece yürüyormuş gibi yapıyor ama sonra yere eğilerek arabaların altına bakıyor ve fareyi arıyor. Fare yok. Kaldırımda aşağı yukarı dolanıp, aramaya devam ediyor. Doğrudan karşıya bakan bir polis geliyor.

Polis yanından geçerken boğazını temizliyor. Polis dönüp bakmıyor bile. Sonra polise dönüp: buralarda bir fare gördünüz mü? diyor.

Polis ona dik dik bakıyor. Polis sanki onun striptiz kulüpten çıktığını biliyor. Polisin onun hakkında çok daha kötü şeyler düşündüğünü hissediyor, sanki sadece striptiz kulübe gitmekle kalmamış, üstelik caddedeki tüm o irili, ufaklı dükkanlara girmiş gibi.

Yani, burada, kaldırımda gördünüz mü demek istedim diyor.

Polis başını hayır anlamında sallıyor ve yürümeye devam ediyor. Üç adım attıktan sonra durup, arkasına dönüyor. Fareden ne istiyorsun?

Hiçbir şey. Yürümeye devam ediyor, bulvarda duruyor. Ortalık karanlık, karanlığa doğru bakıyor ve yürümeye devam edecekken, adamın birinin yerde, sırtını duvara dayayarak oturduğunu fark ediyor. Bir adım geriliyor. Adamın arkasında, gazetelerin içinde bir şey kıpırdıyor, kıpırdayan şeyin fare olduğundan emin.

Adam ona bakıp, hey, benim için bir şeylerin var mı? diyor. Biraz paran? Neticede Yılbaşı, öyle değil mi?

Hayır, daha iki gün var.

İyi, peki, Yılbaşı olsun o zaman.

Cüzdanından bir dolar çıkarıyor ve adama uzatıyor. Gazeteler kıpırdamıyor. Adamın yanından geçmeye korkuyor ve geri dönüyor. *

İyi yıllar diyor adam. *

Yağmur başladı.

Montana'daki evin numarasını çeviriyor. Amy?

Hey. Vardınız mı?

San Francisco'dayım.

Hava giderek soğuyor ve yağmur damlaları artıyor.

Sesin çok derinden geliyor. Yolculuk iyi miydi?

Evet.

Ee, neler yapıyorsunuz peki?

Şehirde dolanıyoruz. Sen ne yapıyorsun?

Hiçbir şey. Dün gece tipi vardı. Dergi okuyorum, televizyona bakıyorum. Pencerelerin kenarına taktığın bant işe yaradı, içerisi sıcak.

Yoldan geçen arabalar su sıçratıyor. Önünden iki adam geçiyor, yabancı bir dil konuşuyorlar. Biri kahkaha atıyor, öbürü de eliyle hafifçe onun sırtına vuruyor. Rüzgar başlıyor.

Seni özlüyorum, diyor kız. Yılbaşı güzeldi.

Evet, ben de öyle düşündüm. Ufka doğru bakıyor, binalar gri renkli bulutları yararak gökyüzüne yükseliyor. Sana bir fare aldım sayılır diyor.

Kız sessiz kalıyor. Sonra, ben farelerden korkarım, diyor. Sana söylememiş olabilirim.

Sanırım biliyordum. Çoğu kişi korkar. Ya güvercinler?

Hey, bana aldığın mumu yakıyorum, tarçınla çam kokan var ya? Çok güzel. Çok da yavaş yanıyor, neredeyse bir saat önce yaktım ama daha hiç erimedi.

Sevdiğine sevindim.

Vay, demek kar yağıyor, hoşmuş.

Kızın yarı karanlıkta, pencerenin yanında oturduğunu görebiliyor. Karın yağdığını ve mumun yandığını görebiliyor. Kendisini bile orada görebiliyor. Amy ayağa kalkıp, pencerenin yanında duruyor. Kendisi sandalyede oturuyor. Yaşlanmışlar. Oda sıcak, kar yağıyor ve mumdan hoş kokular yayılıyor. Sıcaktan korkuyor. Amy'den korkuyor. Kendisinden korkuyor. Bir erkeğin böyle güzel şeylerden neden korktuğunu anlamak istiyor, ama anlayamıyor.

Kız onun ismini söylüyor.

Evet?

Seni gerçekten özlüyorum. İş yerinde tüm gün eve gidip, seni orada bulamamanın ne tuhaf olacağını düşündüm.

Yakında döneceğiz.

Biliyorum. Seni seviyorum, diyor kız. Seni sevdiğimi biliyorum, özellikle de sen uzakta olunca anladım.

Belki o da kızı seviyor. Bilmiyor. Ve hiçbir şey diyemiyor. Yağmur suratına çarpmaya başlıyor, rüzgar sertçe esiyor.

Kapatmam lazım, diyor. Ama yarın ararım.

İçeride tuvalet kağıdı, bir tabure ve duvara yerleştirilmiş bir ekran var. İki jeton atıyor ve ekranın etle dolmasını izliyor. Kanal değiştirme düğmesine basıyor. İki kız. Bir daha basıyor ve bir daha. İki erkek. Birbirinden ayırt edemediği etlerle dolu bir sahne daha. Akimdan Amy gelip geçiyor ve düğmeye bir daha basıyor. Suratları görünmeyen sarışın bir kız ve bir adam.

Pantolonun düğmelerini açıyor. Bu sahnede onu tahrik eden ne bilmiyor. Kız güzel değil. Yakın çekimde kızın kıç deliğini kaplayan kılların *yapış* yapış olduğunu görüyor. Kamera geri çekiliyor, kızın yüzünde pek de eğleniyormuş gibi bir ifade yok, yine de inliyor. Aleti biraz sertleşiyor, çok bir şey beklemeden aletiyle oynamaya devam ediyor.

Birden kapı açılıyor ve içeri orta yaşlı Çinli bir adam giriyor.

Hey, hey. Aletini pantolonuna sokuşturmaya çalışıyor ama Çinli yanma geliyor bile, elini uzatıyor.

Elinde birkaç tane jeton var, aksanlı bir İngilizceyle jeton ister misin diyor.

Hayır. Kendisini yüzüne inecek bir yumruktan korumak istermiş gibi elleriyle suratını kapatıyor. Çinli adamdan çok daha iri ama ondan korkuyor.

Çinli adam başını anladım anlamında sallayıp, ekrana bakıyor. Pantolonun düğmelerini açıp, aletini gösteriyor. Ufak, koyu renkli, yukarı doğru ufak bir açıyla uzuyor. Aletiyle oynuyor ve aletin başı derinin içine girip, çıkıyor, ucundaki delik büyük ve parlak.

İster misin? diyor Çinli.

w

Hayır. Bir adım geri çekiliyor. Çinli adam ona dönüp, yüzüne bakıyor. Boş elini uzatıp onun aletini tutuyor.

Dur, diyor, biraz daha geri çekilip, ama artık duvara sıkışmış durumda. Çinli dizlerinin üzerine çöküp, aletini ağzına alıyor.

Hayır, diyor yine, cılız bir sesle. Çinli adam, daha önce hiç hissetmediği bir biçimde emiyor. Amy nadiren aletini ağzına alıyor ve bunu daha sık yapmasını isteyip istememekte kararsız. Amy'nin ufak memelerinden biri zihnindeki karanlıkta dönüyor. Ekrana bakıyor ama neler olduğunu anlayamıyor. Gece parça parça gözünün önüne geliyor: fare, striptiz kulübü, seks shoplar, yağmur ve rüzgar. Brian ile birlikte bara gitmiş olmayı istiyor, Brian ve ağabeyi muhtemelen şimdi kısmen daha düzgün bir ortamda kafayı buluyorlardır, muhtemelen Montana'ya dair eski ama bir o kadar taze anılarını konuşuyorlardır. Vücudunun soğuduğunu hissediyor, yumurtalıklarına kadar. Sadece aleti sıcak. Aşağı bakıyor ve Çinlinin yüzünü görüyor, adamın gözleri kapalı, elmacık kemikleri içeri çekilmiş.

Çinlinin aletini emerken çıkardığı sesi dinliyor ve daha da beter üşüdüğünü hissediyor. Kararan ekranda kendi yüzünü görüyor. Yüzü orantısız, tuhaf, şekli belirsiz bir yabancınınki gibi. Çinlinin omuzlarına bastırıyor. Çinli ufak, parlak gözleriyle ona bakıyor.

Lütfen diyor, lütfen dur.

Artık hiçbir şey hissetmiyor. Çinli elini onun pantolonunun arka tarafına atıyor ve pantolonu indirmeye çalışıyor, adamın dokunuşlarından kurtulmak için zayıfça çırpmıyor. Çinli parmağını kıçının deliğine götürüyor, bir daha lütfen dur diyor ama o kadar cılız bir sesle söylüyor ki bunu kendisi bile zar zor duyuyor. Kenara çekilmeye çalışıyor ama uzaklaşacak gücünün olmadığını hissediyor. Lütfen.

Böyle, diyor Çinli, onu geriye doğru iterek. Böyle, arkanı dön.

Ne?

Dön arkanı.

Çinli onu sertçe itip, arkasını çeviriyor, tökezlememek için tabureye tutunuyor.

Hayır, diyor. Pantolonun ve iç çamaşırının bileklerine kadar indiğini hissediyor. Sanki tüm bunları bir başkasının başına gelirken, ekrandan izliyor gibi, ya da bunları yaşayan kendisinin geçmişte kalmış'bir parçası, ya da gelecekteki kendisi, böyle hissediyor ama bunlar şu anki bedeninde oluyor.

Çinli kıçının deliğine tükürüyor ve tükürüğün aşağı doğru aktığını hissedebiliyor. Çinli bir ara deliği arıyor, ilk girdiğinde korkunç bir acı hissediyor. Bağırıyor ve Çinli'yi itmeye çalışıyor. Çinli üzerine doğru bastırıyor, derin derin nefes alıp veriyor. Kıç deliği artık ağrımıyor ama neredeyse uyuşmuş gibi hissediyor ve bu işin bitmek üzere olduğunu düşünüyor.

Birden Çinli aletini geri çekiyor. Onu dizlerinin üzerine oturtuyor ve başını kendisine doğru çeviriyor, Çinlinin aleti yüzünün önünde. Al, diyor

Çinli adam. Al.

Hayır diyor ama kendi bile ikna olmuş değil. Bok kokusunu alabiliyor. Aleti eliyle siliyor: parlak ve ıslak. Çinli öne bir adım atıyor, aletin ucu dudaklarına değiyor. Çinli elini onun başının arkasına atıyor ve aleti ağzına bastırıyor, dudakları açılıyor ve alet içeri giriyor. Tadı bir tuhaf, ağzında ufak ve sert bir şey var. Nefessiz kalıp kalmayacağını merak ediyor. Çinli adam belki bir dakika kadar aleti ağzına sokup, çıkarıyor, sonra duruyor ve boşalıyor. Çenesinde ve kıçında karşı koymanın yarattığı acıyı hissediyor. Çinli adam aletini ağzından çıkarıyor, tuvalet kağıdı ile temizliyor ve gidiyor.

T

Kürk Götüren

Yakışıklı ve çekici bir adamdı dolayısıyla arada sırada barda bir kadınla tanışıp, gecenin geriye kalanını onunla geçirdiği olurdu. Bu tip durumlardan sıkılmaya başladığını hissediyordu -yirmi altı yaşındaydı, mezun olmasına az kalmıştı ve sanki bilincinde bir tür değişim başlamıştı- yine de, bir değişim yaşıyorsa bile, sürecin yavaş ilerleyeceğini ve kendini yine bir barda, ardından da yatakta bir kadınla bulacağını biliyordu.

r

Bu gece tanıştığı kadın hemşire olduğunu söylemişti, yakın civarda bir hastanede çalışıyordu. Saçları uzun, tırnakları ve dudakları parlaktı. Göğüsleri iri, kalçası genişti. Her erkeğin arzulayacağı türden bir kadına benziyordu ve kendi kendine bunu götüreceğim dedi.

İçki söylediler.

Kadın ona çenesindeki çukuru ve gülümsemesini sevdiğini söyledi. O sırada barın arkasındaki aynaya baktı, dişleri sık, dudakları inceydi. Ağzı çekiciydi.

"Sinema filmlerindeki kahramanların yüzü var sende," dedi kadın.

Adam aynaya bir daha bakmadı. Birbirlerinin koluna dokunuyor, gözlerinin için bakıyor, sessizce konuşup, gülüyorlardı. Adam sık sık gecenin sonunda varacakları noktanın beyhudeliği düşüncesiyle daralıyordu. Kendini artık sıkıldığı bu rolü oynamaya devam ederken görüyor, bunları düşündükçe de bir içki daha söylüyordu. Bir saat sonra hesabı ödedi. Kadın resepsiyondan mantosunu aldı, beyaz bir kürktü bu.

"Güzel, değil mi? Hediye -o adamın tek iyi tarafı verdiği bu hediye oldu," dedi kadın.

"Gerçek mi?"

"Evet. Sakıncası var mı?"

"Bence ziyan etmek."

"Neyi?"

"Hayatı. Boş yere acı vermek."

Kadın sorgulayan gözlerle ona bakıyordu.

"Sen vejetaryen mısın?"

"Hayır. Onun sembolik bir şey olduğunu düşünüyorum."

Kadın omuzlarını silkti ve kapıdaki cama bakarak, saçlarını düzeltti.

Adam bir arkadaşının ^ona verdiği kürk karşıtı kampanya broşüründeki resimleri ^üşündü: kapana kısılmış bir sürü farklı hayvan vardı, gözleri kurtlanmış, susuzluktan derileri büzülmüş hayvanlar. Bu hayvanların nasıl öldüğünü anlatan kısmı hatırlamaya çalıştı ya da tek bir kürk için kaç hayvanın ölmesi gerektiğini ama kesin bilgiyi anımsamıyordu, zaten kadının da buna pek aldırış edeceğini sanmıyordu. Kadının kürkü için hangi hayvanın kullanıldığını bile bilmiyordu. Birdenbire gözünün önüne beyaz iri bir canavar geldi, pençeleri, salyaları, kısık gözleri, hırlıyor, öne doğru atılıyor, kendi etrafına dönüyordu.

Kadın ona bakmadan kürkünü giydi. Gözleri koyu maviydi, kirpikleri siyah ve sıktı. Likör ve nane kokuyordu ve dudakları hala parlaktı. Şimdi burada tavır koysa dünya değişmeyecekti ki, hayvanlar daha güvende olmayacaklardı, ya da daha az acı çekmeyecek ya da daha uzun yaşamayacaklardı.

"Önemli değil,"dedi, sessizce. "Harika görünüyorsun. Gidelim mi?"

"Olur."

Kadının arabasına bindiklerinde kürke dokundu. Olması gerektiği gibiydi, yumuşak ve sıcak. Kadının omzundaki kemiği hissedene kadar bastırdı. Kadın ona doğru dönüp, gülümsedi, ve o anda midesi bulandı. Elini çekti.

Araba ilerliyordu, karanlık pencerelerin, içeriden loş ışıkların sızdığı kapalı kepenklerin önünden geçiyor, ışıklarda duruyorlardı. Kadına kürküyle, bu konudaki sığlığıyla ilgili bir şeyler daha söylemeyi düşündeyse de -gerçi broşürden öğrendiklerini anımsayamıyordu- hiçbir şey demedi. Kürkün kadını çirkin göstermesi gerekiyordu ama kadına baktığında onun ne güzel ne de çirkin olduğunu düşündü, o yüzden de bir daha ona bakmadı. Araba yola devam etti, arabanın içinde olmak bezdiriciydi.

Daha sonra, kadın çırılçıplak yatağa uzandığında ve birlikte kırmızı şarap içip, soyundukları oturma odasında göründüğünden çok daha sarhoş olduğu anlaşıldığında, kendini onun vücudu ile yalnız kalmış gibi hissetti. Kadının göbeğini öptü ve kadın belli belirsiz iç geçirdi. Elini kadının göbeğinin altına koydu ve vajinasındaki kıllara dokundu. Kıllar parmaklarının arasına giriyordu. Bu kez de göbek deliğinin altını öptü, kılların yüzüne sürtündüğünü hissedebiliyordu, kadının midesinden bir gurultu yükseldi. Kendini uyuşuk ve aç hissetti, emmeye devam ederken aralarda uykuya dalıp, uyanan bir çocuk gibi.

Kadının yüzüne baktı, gözlerini kısmış mı yoksa kapatmış mı ya da gülümsüyor mu anlayamadı. Başı hafif yana kaymıştı ve çenesinin altındaki deri sarkmıştı. Vajinasından hava kabarcığı sesi geldi. Kadın başını kaldırdı ve utanan gözlerle ona baktı. Kadın artık güzel değildi. Yine de onu

becerecekti. Her şeye rağmen onu becerecek olduğu için kendine kızdı, kadına da aynı nedenden ötürü kızgındı.

İçinden kalkıp, kadını boğmak geçti. Nefes borusunu sıktığını, kadının vücudunun yalvaran, sessiz kıvranışlarını hayal edebiliyordu.

Sonra tek başına oturma odasına gitti. Kendini hala uyuşmuş gibi hissediyordu. Hızlıca girişteki portmantoya doğru yürüyüp, kürkü dikkatlice yerinden aldı -hala sıcak ve yumuşaktı- şaşırtıcı ölçüde de ağır. Derisi yüzülmüş gövdeler, kas, kan ve kemik zihninde dönüp duruyordu, derisi yüzülmüş kırmızı, beyaz suratlarda*simsiyah gözler-uzaklarda, kayıp, unutulmuş bir yaratığın uluduğunu duydu.

Etrafına bakındı. Salonda kırmızı bir ışık vardı. Kadının karanlık odasından ise berbat bir tütsü kokusu geliyordu. Arkasını dönüp, hızlıca, biraz da keyiflenerek kapıyı geceye doğru açtı, kürkü, kurtardığı bir hayvanmış gibi sımsıkı tutuyordu.

EĞER SİTRÎPTİZCIYLE EVLENIRSEN

Çamaşırhanede bir striptizci ile tanışırsın. Üzerinde boya lekeli, paçaları kesilmiş bir kot ve sweatshirt vardır, kirli saçlarını at kuyruğu yapmıştır. Ne dudaklarında ne de gözünde makyaj yoktur. Onun bir striptizci olduğunu anlamazsın. Çamaşırlarının arasındaki külotlarına bakarsın -kenarları dantelli, oldukça ufak- ve bu kadının gizemine kapılırsın. Zamanla onun hakkında öğreneceğin her şey seni şaşırtacaktır.

w

Sesi yorgundur, gözleri bitkin, sanki bir şeylerin sonuna gelmiş gibi. Günün ortasıdır. Bir dolarını bozar. Elinde dört tane çeyreklikle acaba şimdi ne olacak diye beklersin.

Nasıl oldu bu iş, sen ve bu striptizci nasıl evlendiniz? Bozuk paralar, bitkin gözler, çamaşırhanenin pencerelerine vuran güneş ışığı. *. Olaylar birbirini takip etti ve nasıl olduğunu anlatman gerekseydi, bunun şans işi olduğunu söylerdin.

Tüm striptizcilerin bir şekilde hasar görmüş kadınlar olduğuna inanmak istemezsin. Karının bü işe girmesinin nede* ninin senin gibi bir adam bulmak olduğuna inanmak istersin. Sabırla ama açlıkla, her gece soyunurken, senin gelmeni bekliyordu.

Sana yaptığı işin numarasının her erkeği striptiz kulübün dışına taşan gizli bir ilişki yaşadıklarına inandırmak olduğunu söyledi.

Sen de bu kulüpleri bildiğin için şimdi utanarak kendini özel sanıp, dolarları sahneye saçtığın günleri düşünüyorsun.

Karın hala striptizci, en azından sen mağazanın müdürü olup da ona kendini güvende hissettirecek duruma gelene kadar da işine devam edecek. Sana bu işin nasıl yürüdüğünü anlatıyor. Onları, bana verecekleri o bir dolar karşılığında evi getirip, becereceğime inandırmam gerekiyor... Ama öyle bakma bana, bak sen buradasın işte, buraya gelmeyeceklerini biliyorsun. Bu işin numarası bu...

Karının senden almaya niyetli olduğu şeyin ne olduğundan emin olamasan da bazen aynı numarayı sana da çektiğinin hayalini kuruyorsun. Kulüpte oturduğunu hayal ediyorsun, karanlığın içinde diğer erkeklerin beysbol şapkalarını, gözlüklerini görebiliyorsun. Karın sahnede ve o mavi gözlerini, elinde tuttuğun dolardan ayırmıyor. Dolar sahneye düşerse kadın senin olur diyorlar. Doları atıyorsun ama havada kayboluyor ve karın başka bir yere bakmaya başlıyor.

Sabah erken saatlerde, onun gecesi sona erdikten, seninse daha günün başlamadan gelip yanma uzanıyor ve o da rüya görüyor. Yattığı yatakta çıplak olduğunu ve üzerinde yüzünü ayırt edemediği bir adamın oturduğunu görüyor. Bu rüyayı kaç kez görürse görsün, adam hep mastürbasyon yaparken görüyor. Ve derken adam bağırıyor ve kadın onun göbeğinin altında bir yarık açtığını ve tüm iç organlarının o yarıktan boşaldığını görüyor. Adam bağırsakları kadının göbeğine, vajinasına, bacaklarına dökülüyor. İkisi bir süre öylece duruyorlar ve adam yeniden çığlık atıp, organlarını yerine koymaya çalışıyor ama işe yaramıyor, parmaklarından kayıp, yeniden kadının üzerine dökülüyorlar. Kadın orada öylece o pisliğin içinde yatıyor, adamın kendisinden alabileceği hiçbir şey olmadığını anlayana kadar ayağa kalkıp, temizlenemeyeceğini

biliyor.

Rüyalarında gördüğü suratı olmayan o adam sen misin? Striptiz yapan bir kadınla evlendiğinde akimdan geçenler bunlar mıydı?

ARAMIZDAKİ BOŞLUK

Little Red -gövdesine göre epeyce ufak kalan kafası ve sık sık kızarıp, bozardığı için bu ismi ona ağabeyleri takmıştı-Mobile'dan New Orleans'a doğru atyarışı bileti satmak için yola çıkmıştı.

Gece yarısına çeyrek kala, Carol adlı genç, narin görünüşlü bir kadını arabasına aldı. Kız ona Florida'da yaşadığı küçük kasabadan ayrıldıktan sonra yaklaşık altı aydır, sokaklarda çalıştığını söyledi. Bunları oldukça sessiz bir biçimde söyledi. Hoş, solgun bir teni vardı ve Little Red kızın dişlerinin de çok güzel parıldadığını düşündü. Kız ona düzgün tavırlarından dolayı teşekkür etti, ayrıca ellerinin çok narin olduğunu söyleyip, iltifat da bulundu. Adam da kıza onu beğenme nedeninin tavırlarındaki utangaçlık olduğunu söyledi. Kız adamın elini tuttu ve yola devam ettiler.

Otel odasına girdiklerinde, kız çabucak soyunup, sessizce yatağa uzandı, yüzünde gergin bir gülümseme vardı. Little Red, sadece kızın mesleğinde çalışanlarda değil genel olarak kadınlar da nadir olarak görünen bu masumiyeti hayranlıkla karşıladı. Kendisini, oldukça zor geçtiğini tahmin ettiği hayatların güzel olan tek şeyi olmaya adadığı için her zaman fahişelere karşı nazik olmuştu ama Carol'a çok daha fazla özen göstermeye kararlıydı.

"Sen rahat ol,"dedi, pantolonunun düğmelerini açarken. "Gerçekten yumuşak davranacağım ve seni mutlu etmeye ça

lışacağım."

Yatağın ucuna gidip, diz üstü çöktü ve kızın bacaklarını araladı. Başta vajinasının karanlık bir gölgenin içinde kaybolduğunu düşündü ama sonra öyle olmadığını anladı. Bacaklarının arasındaki o karanlık kızın vajinasıydı

ve gerçekten de çok büyüktü. "Vay canına,"dedi kendi kendine. Şaşkınlıkla ayağa kalkıp, kızın ince bacaklarına, dümdüz göbeğine ve neredeyse olmayan göğüslerine baktı. Kız yüzünde üzgün bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Sorun yok değil mi?"dedi kız.

Adam tekrar diz çöküp, kızın bacaklarını iyice açtı. Gerçekten de gördüğü en büyük vajinaydı bu. Dudakları kaim, uzun ve sarkıktı, çocukken fuarda satın aldığı fil kulağı dedikleri şekerlemeyi hatırlatıyordu bu vajina. Çoğu kadında ince, koyu renk bir çizgi gibi duran o karanlık, bu kadında gözle görülür, koca bir şerit gibiydi. Çiş deliği bile içine bir parmağın sığabileceği kadar genişti. Sadece klitoris normal boyuttaydı. *

"Vay canına,"dedi adam. "Vay canına."

Kadın başını kaldırdı ve yerinden huzursuzca doğruldu.

"Bak, bunu söylemekten nefret ediyorum ama benim şeyle çok fazla bir şey yapamam...Yani, demek istediğim görüyorsun ben iri yarı bir adam değilim, gerçi dürüst olmak gerekirse öyle olsaydım bile çok bir şey fark edeceğini sanmıyorum. Birlikte olduğun adamlardan zevk alabiliyor musun?"

"Kesin bir şey söyleyemem. Sanırım alıyorum. İçime girdiklerinde bir şeyler hissediyorum tabi. Belli belirsiz bir şeyler." Sanki söylediklerini düşünüyormuş gibi gözlerini kapamıştı. Sonra gözlerini iri iri açtı ve bu kez daha yüksek bir fısıltıyla, "Bazen erkeklerin bir şey hissedip, hissetmediğini merak ediyorum. Esas endişe etmem gereken konu bu, erkek için nasıl bir his. Yani, çoğu korkunç derecede iyi davranıyor. Bazen öylece odaya girip, hiçbir şey yapmadan çekip gittikleri oluyor, onlar bile para bırakıyorlar. Herkes çok iyi davranıyor ve ben de onları merak ediyorum, onların bir şey anlayıp anlamadığını."

Little Red bir süre kadının dediklerini düşündü ve "bak sana ne diyeceğim, tatlım," dedi. "Bu gece, tek bu gece, erkeklerin bir şey hissedip hissetmedikleri konusunda endişelenmeyi bırakmanı istiyorum- ki bu durumda dert edeceğin kişi ben oluyorum- çünkü sana bir sır vereceğim. Ben burada hissediyorum,"dedi, eliyle başına hafifçe vurarak. "Evet, öyle.

Dar olup olmaması fark etmez, hatta belki de hiç önemi yok. Ne mi yapmak istiyorum? Senin bir şeyler hissettiğinden emin olmak istiyorum. O zaman ikimiz de mutlu oluruz. Bu işi kafamda bitireceğim.

Kız şaşkın şaşkın ona bakıyordu.

"Endişelenme. Buna başa çıkmam gereken zorlu bir iş olarak bakıyorum. Hadi, şimdi arkana yaslan, gözlerini kapa ve ben de ... Ben de seni biraz hareketlendirmeyi deneyeyim."

Konuşurken yumuşak bir hareketle göğüslerine bastırmıştı ve kadın yatağa gömülmüştü bile. Sonra kadının bacaklarının önünde diz çöktü ve bir plan yapıyormuş gibi içine doğru dikkatle bakmaya başladı.

"Daha yakından bakacağım, endişelenme, tamam mı?"

"Tamam."

Yüzünü yakınlaştırdı, kızın vajinası öncekinden daha da büyük görünüyordu artık, bu organın bu kız gibi normal

ölçülere sahip birine ait olabileceğine inanamıyordu, dahası herhangi bir insana ait olabileceğine de pek ihtimal veremiyordu. Midesinde bir şeylerin kanatlandığını hissetti, karşısındaki dünyanın en gizemli deliğiydi, kendisi ile bildiği hayatın sınırlarının dışındaki bir şey arasındaki bu boşluk. Nasıl yapacaktı? Bu deliğin bir şeyler hissetmesini nasıl sağlayacaktı? Yutkundu, içeri doğru üfledi, dudakların etrafına yapışmış olan et kütlesinin içinde neredeyse algılanamayacak bir hareket vardı. Bir kez daha üfledi, bu kez daha kuvvetli üflemişti ve vajinanın tamamından sanki geri çekilip, yeniden kendini bırakmış gibi bir tepki geldi.

Gülümsedi ve bu kez tüm gücüyle bir daha üfledi. Nefes bir işe yaramamış olsa da, bir dakika sonra vajina bir ürpermeyle titrer gibi oldu. "Ne durumdayız?"

"Hımm,"dedi kız. "Sen iyi misin?"

"Elbette."

"Gerçekten mi?" *9*

"Tatlım, gerçekten i^jyim."

Little Red bir deliği öpemeyeceğini anlayarak biraz daha ileri kaydı. Dudakların her birini emmeye başladı,ağzına mantar geliyordu. Sonra da normal ölçüye sahip tek şey olan klitorisi emdi ve baş parmağıyla oynadı. İyi de şimdi ne olacaktı? Yeniden dudaklara döndü ve aynı şeyleri bir daha tekrarladı, sadece zaman kazanmaya çalıştığının farkındaydı. Yöntemleri eskiydi ve bu kız için daha fazla çaba sarf etmesi gerektiğini biliyordu.

Biraz geri çekildi ve kızın en azından daha ıslak olduğunu anladı, ayrıca, akıl alır gibi değildi ama vajina daha da genişlemişti.

Kız bir daha "Mımmm/'dedi ama bu ses pek de gerçekçi değildi.

"Endişe etme/'dedi, kıza güven vermeye çalışarak, onun umutsuzluğa kapılmaya başladığını sezmişti. "Halledeceğim, göreceksin."

r

İç güdüsel bir hareketle yüzünü vajinaya yapıştırdı, burnu kızın içindeydi. Kaim dudakların suratının iki yanma yapıştığını ve titrediklerini hissedebiliyordu. Bu ani hareketle beraber kadm iç geçirdi ve Little Red sanki içerideki bir şeyde nefes alıp, veriyormuş gibi yüzüne çarpan havayı hissetti. Dilini sokup, suratının tamamını oraya yasladı, başı aşağı yukarı hareket ediyordu ve kendini kaybetmiş gibiydi. İçeriden hiç tanımadığı bir koku geliyordu, o kadar güçlü bir şeydi ki sanki sadece kokudan ibaret değildi, bir tadı ve hatta neredeyse bir sesi var diye düşündü. Çenesini de kullanacaktı.

Nefes almak için geri çekildiğinde, kızın vajinasının devasa bir hal aldığını ve hala da genişlemeye devam ettiğini fark etti. Karın boşluğunda titreşen bir şey vardı ve bunun kendi içinden kıza doğru giden ve onun içinden kendisine ulaşan bir çağrı olduğunu anladı. Sanki birbirlerinin yankısı gibiydiler ve bu insanı hipnotize eden bir durumdu.

Elini başında ve boynunda gezdirdi. Ter içindeydi. Bitkin, sarhoş, kayıp haldeydi.

Kız titremeye başlamıştı. Bunu sadece kaim dudaklarda değil, basenlerinde ve göbeğinde de görebiliyordu. Demek ki onun bir şeyler hissetmesini sağlayabiliyordu.

Aralarındaki ses yankılanmaya devam ediyordu.

Yüzünü yeniden vajinaya dayadı. İleri geri, yukarı aşağı, neredeyse ne yaptığını unutmuştu artık. Sanki vücudu -özel-likle de kafası- bunun için eğitilmişti ve emir almasına gerek kalmadan ya da belli bir amacı olmadan içgüdüsel olarak yapıyordu tüm bunları.

Ama bir ara akimdan bir şey geçti; bir süredir başını içeriye sokma dürtüsüne karşı koyduğunun farkındaydı. Vücudu bir süredir bunu yapmasını söylüyordu ama zihninin bilinci henüz yerinde olan kısmı bu dürtüye karşı çıkıyordu. Daha ileri gitme diyordu.

r

Nefesini tuttu ve başının üst kısmını kızın inanılmaz ölçüde geniş ve ıslak boşluğuna daldırdı. Yssssssssss- kızdan buna benzer bir ses geldi. Kızın bacakları ellerinin içindeydi. Şiddetle titriyordu. Kesin boşalmak üzereydi artık. Kesin. Biraz nefes almak için başını geriye çekmek istediğinde bunu beceremediğini fark etti. Üstelik sanki başının tamamı içeri doğru çekiliyordu ya da karın boşluğundaki o ses, başına içeri girmesini emrediyordu.

Ve derken ses duyuldu. Önünden bir dizi et parçasının %

geçtiğini hissetti. Başı tamamen içerideydi artık, vajinanın dudaklarının boynuna çarptığını hissedebiliyordu.

Etrafında bir şeyler patlıyormuş gibi hissetti belli belirsiz ve ardından simsiyah bir boşluk geldi.

Nefes alamıyordu. Sanki kafası ve vücudu iki ayrı parçaymış gibi başını, gövdesini kullanarak geriye çekemiyordu.

Kadın artık hareketsiz ve oldukça sessizdi ve Little Red de giderek hareketsizleşip, sessizleşiyordu.

SEROMONÎ

Sahipsiz köpeklerin kaldığı barınak, domuz çiftliği ve mezbahaneden sonra geliyordu, nehrin kenarında, atık işleme tesisinin yanındaydı. Otuz sene önce, bu kuzeybatı şehri tek yön bilet almış çoğu kişinin varış noktasıydı. Ernie Cut-finger bazen insanları, artık hayatta olmayan babasının düzenlendiği seremonilere katılmaları için toplardı. Bu seremonilerin ne kadar geçmişe gittiğini ya da bugüne kadar ne ölçüde değişmiş olabileceklerini bilmiyordu. Kendisinin ya da babasının versiyonlarının, yüz elli sene önceki seremonilerle kıyaslandığında neye benzediğini de bilmiyordu ve hatta bu seremonilerin ne işe yaraması gerektiğini de bilmiyordu. Tek bildiği seremonilerin var olduğuydu.

¥

Oğlunu, kızını ve karısını köpek barınağına getirmişti. Buraya en son bir sene önce gelmişti ve barınakta çalışan kadınların kendisini hatırlamayacağından emindi. Çalışanlar yorgun olurlardı, öyle açıkgöz tipler de değillerdi, köpeklerden birinin bile gitmesi onları mutlu ediyor gibi görünüyordu.

"Evet, genç bir tane istiyoruz,"diyor. "Ama bu kadar ufak olmasın..." Yere doğru eğiliyor ve elini yerden biraz yukarı doğru kaldırarak "daha büyük, bu kadar işte.. ."diyor.

Kadın "evet" anlamında başını sallıyor ve "Neden bir bakmıyorsunuz?" diyor.

Ernie ve oğlu köpeklerin sıralandığı koridor boyunca yürüyorlar. Kız ön tarafta annesiyle birlikte bir bankın üzerinde

oturarak bekliyor; sorumlulukları -derileri yüzüp, eti pişirme- daha sonra. Oğlanın gözleri iri, yüzünün bir tarafından diğer tarafına doğru genişliyor ve bu yabani gözlerle köpeklere bakıyor. Köpeklerin bazıları metal yemek kaplarıyla oynuyor, yemek taneleri oğlanın ayakkabılarına sıçrıyor. Oğlan babasının kemerine yapışıyor.

"Gürültücüler, ha?"

Oğlan başını sallıyor.

Ernie diz çöküyor. "İşte bu,"diyor. Tazı kırması yavru köpek, kendi etrafında dönüyor, hoplayıp zıplıyor. "Bu mu?"

Oğlan elini babasının kemerinden çekiyor ve kafesten içeri doğru uzatıyor. Köpek yerinde duruyor, oğlanın parmaklarını kokluyor ve dilini uzatıyor ve oğlan geri çekiliyor.

"Yılan gibi, ha?"

Oğlan başını sallıyor.

"Ufaklık Jimmy'nin evindekine benziyor biraz, değil mi?"

Oğlan yine başını sallıyor.

"Bu köpek hep buradaydı. Senin kadarken ben de babamla buraya gelirdim." Ernie eliyle o zamanlar ne kadar ufak olduğunu göstermeye çalışıyor. "Hep buradaydı Tam burada, kafesin arkasında bizi bekliyordu. Bu kopeklerin hiç biri değişmez. Her şey gibi onlarda yermı almıştır düzende."

Köpek gözlerini oğlanın yüzünden çekmiş Emie'nin yüzüne bakmaya başlıyor. Heyecanla, sanki bir emir almış gibi havlıyor. Ernie ayağa kalkıyor ve başını sallayarak "Budur,"diyor.

Köpek arka koltukta, çocukların arasında oturuyor. Ernie dalgın dalgın parmaklarını direksiyona vuruyor, çıkan ses, kamyonetin boş kasasında yuvarlanıp duran borunun sesine

karışıyor. Atık işleme tesisinin, mezbahanenin, domuz çiftliğinin önünden geçiyorlar ve nehir boyunca, bu çarpık kentin pis kokuları içinde yola devam ediyorlar.

T

GÖRÜNMEZ BALIK

Dükkan Sahibi evcil hayvan sattığı dükkanında bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Üç yıl önce bu dükkanı açmak iyi bir fikir gibi gelmişti. Yavru köpekler, kediler, egzotik kuşlar, türlü sürüngenler ve balık satacaktı. Güzel zamanlar geçirdiğini, işin bir zamanlar iyi olduğunu, dükkanda genel bir neşe havasının estiğini de anımsıyordu. Ama şimdi dükkanı sanki kötü ruhlar ele geçirmişti, çalışanlar endişeli, kendisi iyice gergindi, kafası karışıktı ve korkuyordu. Müşteriler de bunu hissediyor ve dükkandan uzak duruyorlardı. Kedi ve köpek yavruları artık plastik kafeslerde büyüyorlardı ve onları barınaklara ve deney guruplarına göndermek zorunda kalıyordu.

Daha da kötüsü neredeyse her sabah hayvanların birini yaralı ya da ölü buluyordu.

Şempanze de gün geçtikçe suratsızlaşmıştı. Kafesini kapının girişinden alıp, arka tarafa koymuşlardı çünkü içeriye müşteri girdiğinde ürküyordu. Yerine de farklı, gülümseyen bir şempanzenin posterini asmışlardı böylece müşteriler içeride bir şempanze olduğunu bilecekti.

Dükkan Sahibi bazen bu canavara bakıp belki de onu vurması gerektiğini düşünüyordu. Absürt şeyler geçiyordu akimdan: buraya girip, yaşayan her şeyi öldürmeli ve bu işe bir son vermeliydi belki de. Ama silahı olmadığı gibi gerçekten böyle bir şey yapma isteği de yoktu.

Mağaza müdürü Reggie adlı kendisinden daha genç bir adamdı, onun da kafası iyice karışıktı ama kendisinden daha rasyoneldi. "Burada ters giden bir şey var,"diyordu Dükkan Sahibine. "Ne olduğunu anlamamız lazım."

Dükkan Sahibi de onla aynı fikirdeydi ama ikisinin de işleri yoluna sokabilecek bir planları yoktu. Dükkan Sahibi düşüncelere dalıyor, mutlu günlerini, bu işi kurduğu zamanı, harcadığı ilk doları düşünüp, belli belirsiz gülümsüyordu. O zamanlar, öğleden sonralarını içi her renkten ve ebattan balıkla dolu olan akvaryumların durduğu odada geçirirdi. Tırnak kadar küçük, yeşil balıklar, tembel tembel gezinen gümüş renkli balıklar, yumruk büyüklüğünde turuncu balıklar. *Cama vurmayın -çıkardığınız ses onlar için kulağınızın dibinde silah patlaması gibi.*

r

Uzun zaman önce hala devam ettirdiği bir şaka yapmıştı: içinde mavi çakıl taşları, plastik deniz bitkileri, su ve filtrele-me sistemi olan bir akvaryum. Akvaryumda balık yoktu, sadece pembe, ışığa doğrtî yükselen renksiz hava kabarcıkları vardı. Akvaryumun yanına bir not iliştirmişti: *Görünmez Balık- Brezilya'dan gelen, nadir bulunan bir tür.* İnsanların görünmeyen bir şeyi görebilmek için akvaryuma öylece bakmalarını izlemekten keyif alıyordu. Akvaryuma iyice yaklaşıyorlar, gözlerini kısarak bakıyorlar, cama tıklatıyorlardı. En sonunda pes edip, surat asıyorlardı.

Ve günde en az üç kez birisi balığın kuyruğunu, sırtını filan gördüğünü iddia ediyor, ışık, taş ve çakılın tuhaf kombinasyonunun yarattığı tuhaf ortamda görünmeyenin göründüğüne dair kanıtlar göstermeye çalışıyordu. 1

İşte o zamanlar dükkan büyülü bir yerdi, tertemizdi, gelecek vaat ediyordu. Ya da belki o öyle olduğuna inanıyordu. Ama artık kimse görünmez balığı görmek için uğramıyordu. Her şey ters gitmişti.

Şempanze bu işin sırrını biliyordu.

F

Geceleri, alışveriş merkezinin güvenlik görevlisi dükkandaki hayvanlara işkence ediyordu. İçeri girmeden bir ya da iki saat önce kepengi kaldırıyor böylece muhabbet kuşları panikle çıkardıkları gürültüyü kesip, yeniden uykuya dalıyorlardı. Adam daha sonra yeniden içeri girip, onları kafeslerinden çıkarıyor ve yere atıyordu. Kuşlar iri siyah gözleriyle aptal aptal etraflarına bakınıyor, yerlerinden doğrulmaya çalışıyorlardı, sanki

dükkanda gördükleri bir rüyadan uyanıp, kendilerini ormanda birer av olarak bulmuş gibiydiler.

Ama iş bu kadarla da sınırlı kalmıyordu. Güvenlik görevlisi yanında kibrit, koli bandı, bıçak ve dart oku getiriyordu. Şempanze kafesin deliklerinden onu izliyor, görevlinin hayvanlara ne yaptığını biliyordu.

Ve sabahları Dükkan Sahibi kendi kendine soruyordu, diğer iki fare, öbür farenin gözünü neden oymuş? Iguana'nın arka bacağı nerde? Dağ gelinciğinin kıçında neden kan var?

Güvenlik görevlisi kaplumbağalardan birinin arka taraftaki mikro dalgada ağır ağır pişmesini izliyor...

Dükkan Sahibi sabah çalışanlardan birine on tane hemster olması lazım, dokuz değil diyor...

Şempanze güvenlik görevlisinin eninde sonunda kendisine de bulaşacağını biliyor. Zaten daha şimdiden gelip onu acı eşiğini anlamaya çalışıyor, kolunu çimdikliyor, teslislerini sıkıyor ama daha fazla ileri gidemiyor. Şempanze yerde yuvarlanıp, tostoparlak oluyor, kollarını kaldırıp kendini korumaya çalışıyor. Güvenlik içeride dolanmaya devam edip, "Uh-ohh-uh-ohh-uh-oh..diye tekrar edip duran papağana sopasıyla sertçe vuruyor...

Dükkan Sahibi rüya görüyor. Rüyasında bir nehrin kenarında ve etrafta ormandan hayvanlar var. Güzel bir rüya bu. Ama hayır, ağaçlar ölü ve çürümüş köklerinden berbat kokular geliyor. Hava çok sıcak ve bu rüyada hiç yağmur yağmayacak. Nehrin içindeki hayvanlar çığlık atmaya başlıyor.

Güvenlik görevlisi dükkana artık her gece geliyor. Hayvanları yakıyor, yaralıyor, öldürüyor. Kan ve ölüm. Bu gece görünmez balıkların akvaryumuna bakıyor. Nerede bunlar?

El fenerini akvaryuma tutuyor ama pek bir şey göremiyor. Gömleğinin kolunu yukarı çekip, elini akvaryuma daldırıyor.

Elini suyun her tarafında gezdiriyor, parmaklarıyla yokluyor ama balığa benzer bir şey bulamıyor.

Çok hızlı davranıyorlar demek ki...

Öfkesi sancı gibi artıyor. Akvaryumu tutup, yere fırlatıyor, camlar paramparça? oluyor. Böylece balıkları görebileceğini düşünüyor, onlar*nefessiz kalıp öldükten sonra. "Bu işinizi görür," diyor kendi kendine.

Sonra arkasını dönüyor ve korku içindeki şempanzeyi görüyor, parmağını kafesten içeri uzatıp, "Selam," diyor.

Şempanze birden yapabileceğini hiç tahmin etmediği bir şey yapıyor ve adamın parmağını sertçe ısırıyor.

"Lanet olası," diyor adam ve elini hızla geri çekiyor. "Senin icabına sonra bakacağım."

Sabah olduğunda müdür Reggie geliyor ve olanları görüyor. Dükkan Sahibine şöyle diyor, "Lanet olası şempanze kafesinden çıkıyor. Akvaryum başka nasıl inecek yere? Demek

ki kafesi açabiliyor, küçük piç."

Dükkan sahibi o anda her şeyi anladığını zannediyor: demek ki hayvanlara zara veren şempanzeymiş, dükkanda işkence izleri bırakan, işi ve güzel günleri mahveden oymuş. "Orospu çocuğu, şeytan," diyor, dişlerini şaşkınlık, öfke ve acıyla gıcırdatarak.

r

Birlikte bir plan yapıyorlar.

"Onu öldürelim."

"Ama nasıl? Bende silah yok, sende var mı?"

"Hayır," diyor Reggie. "Ama ne yapacağımızı biliyorum. Kapanış saatine kadar bekleyeceğiz. Onu buraya getireceğiz. Sende sert bir cisim var mı?

Ona vurmak için? Levye gibi bir şey?"

"Evet, tabi,arabamda var."

"Tamam, levyeyi getir. Öldürelim onu."

Dükkan Sahibi bir süre düşünüyor ve ardından "bunu hak etti," diyor.

Şempanze adamların yanında olduğu için mutlu ama bir taraftan da gergin. Bu iki adamın hayvanlara asla zarar vermediğini biliyor. Belki de onun güvenlik görevlisinin bulamayacağı bir yere götürecekler. Onları kurtarıcı gibi görmek istese de bunun gerçek olamayacağını biliyor.

Başının etrafına bir bez bağlıyorlar, artık ağzını doğru düzgün açamıyor. Reggie elinde deri eldivenlerle onu tutuyor, o da kollarım Reggie'nin boynuna doluyor ama bunu yapmasının nedeni başka ne yapacağını bilememesi.

"Dikkat et," diyor Dükkan Sahibi, şempanzenin yüzü ona çirkin ve şeytani görünüyor. "Bana öyle bakma, orospu çocuğu."

Şempanze adamın ne demek istediğinden emin değil, belli belirsiz bir ses çıkarıyor.

"Kes sesini/' diyor Dükkan Sahibi.

Şempanzeyi bir masanın üzerine bırakıyorlar. Öylece oturup, onlara bakıyor. Adamlar levyeleri alıyor.

"Vuracak mıyız?" diye soruyor Dükkan Sahibi, kendinden az önceki kadar emin olmadığını hissederek.

"Yapmak zorundayız."

Şempanze bir ona, bir diğerine bakıyor. Ellerindeki ağır metal cisme bakıyor ve anlıyor. Kollarını başının üzerine koyup, iyice tostoparlak oluyor. Önce nereye vurduklarına bakmadan vuruyorlar, kollarını, kaburgalarını kırıyorlar. Masadan aşağı düşüyor, yerinden kalkmaya

çalışıyor, beceremiyor. Kafatası parçalanıyor, beyni yerlere saçılıyor ve artık hiçbir şey düşünmüyor.

Reggie onu ormanda bir yere gömüyor.

Dükkan Sahibi çöldeki feir nehir ve çürüyen cesetlerle ilgili korkunç rüyalar görüyor.

Güvenlik görevlisi parmağındaki yarayı doğru düzgün temizlemiyor. Bir hafta sonra eli şişiyor. Isırık izi yeşil bir renk alıyor ve deri dökülmeye başlıyor. Yataktan kalkamıyor ve ateşler içinde rüyalar görüyor. Zehir koluna yayılıyor ve eli çürüyor. Kokudan ve sancıdan uzaklaşmak istese de yerinden kıpırdayamıyor. Birileri gelip onu kurtarsın istiyor, su istiyor ama ikisinin de gelmeyeceğini biliyor.

BALIK

Okyanusla aramda bir şerit halinde uzanan kayalıklardan yürüyordum. Gitmeyi planladığım belli bir yer yoktu. Belki de sonsuza kadar yürüyebileceğim gibi bir yanılsamaya kapılmıştım. Hava bulutlu ve soğuktu. Bir önceki gece fırtına çıkmış, ardından yağmur başlamıştı. Kumlarda bir takım iri iri izler görmüştüm, kimi yerlerde kan ve balık pulu vardı, sanki devasa bir balığı sürükleyerek bu yoldan götürmüşler gibi. Ayrıca kanla lekelenmiş el izleri de vardı.

İzleri takip ettim, denizkızıyla karşı karşıya kalana kadar. Parmaklarıyla kayalığa tutunmuştu. Üç fit uzunluğundaki, gri pullu gövdesi kumun üzerindeydi. Karmakarışık saçları upuzun ve güneş sarısıydı. Omuzlarındaki ve sırtındaki kasları görebiliyordum. Başını hafifçe çevirdi ve alnındaki derin yara izini gördüm, yüzünde ve boynunda kurumuş kan izleri vardı. Gözleri yeşildi. Gözleri bu türden yeşil bir kadın tanımıştım.

Arkamı döndüm. Kendi ayak izlerim onun bıraktığı izlere karışmıştı.

Yeniden ona baktım. Titreyerek kumların üzerine yığıldı. Sonra, dirseklerinden güç alarak doğrulmaya çalıştı. Ardından da tehlike kokusu almış bir hayvan gibi kıpırdamadan durmaya başladı, donmuş gibiydi. Ağzı açıktı ama tek bir ses dahi çıkarmıyordu.

Yanma yaklaştım. Yeniden kayalara tutundu. Belli belirsiz bir koku vardı. Kolları ve yüzü titriyordu. Sırtını kayalıklara yasladı ve bana bakıp, bir kedi gibi tısladı, ardından da yine hareketsiz kaldı.

Kuyruğuna dokundum; sert ve kuruydu. Hiç kıpırdamıyordu ama solgun dudakları aralandı ve ufacık, mat renkli dişlerini gördüm, bazıları kırılmıştı. Göğüsleri ufacıktı, ufak meme uçları aşağı doğru sarkmıştı. İçgüdüsel olarak onlara dokunmak istedim ama yapmadım.

Kuyruğunun ucu hafifçe yukarı kalktı, ardından da yeniden yere düştü. Kuyruğunun birkaç yeri parçalanmıştı. Derinin soyulduğu yerlerde üzeri kanlı et parçası görünüyordu. Kuyruğunu bir daha kaldırdı, bunu bana vurmak için yaptığım anlayınca üzerine atladım.

Elleriyle ve dirsekleriyle bana vuruyordu, kafa atmaya bile çalıştı. Sonra ısırmaya uğraştı ama yaptığı hiçbir şey canımı yakmıyordu. O esnada hiçbir şey düşünmüyordum. Nihayet onu alt ettim. Altımda soluk soluğa yatıyordu. Onu omzuma aldım, o kadar sıkı tutuyordum ki neredeyse nefes alamıyordu. Boşta kalan eîimi denge kurmak için kullanarak kayalara tırmandım. Birkaç kez elimden kurtulmaya çalıştıysa da gücü yoktu. Aşağı düşeriz ya da onu bırakmak zorunda kalırım diye düşünmüştüm ama kayalıkların tepesine kadar çıkmayı başardım. Kayalıkları geçtikten sonra onu yere, toprağa bıraktım. O kadar ağırlaşmıştı ki bırakmak zorunda kalmıştım.

Hemen ileriye/sahile doğru sürünmeye başladı. Ona seslenmek istedim, bana bir şekilde cevap versin istedim. Ardından yürümeye başladım. Elimi kuyruğuna attığım an bağırdı. Kuyruğundan tutup, ters çevirdim. Gözleri kopkoyu bir renk almıştı, yine beni ısırmaya çalıştı. Yüzüne bir tokat attım gerçi böyle bir niyetim yoktu. Alnındaki yaradan kan akmaya başladı. Kıpırdamıyordu artık.

Ona söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım. O sırada ortalık aydınlandı ve ben daha ikiye kadar saymıştım ki gök gürledi. Şiddetli bir yağmur başladı. Kuyruğunun iki tarafında iki küçük yüzgeç vardı. Biraz aşağıda, orta tarafta bir yüzgeç daha vardı ve onun altında bir boşluk vardı. Başı geriye doğru düşmüştü, gözleri okyanusa doğru bakıyordu. Yağmur damlaları yanaklarına çarpıyordu. Elime kamına koydum. Hamilelik izi

olduğunu düşündüğüm izler vardı burada. Karnı inip kalkıyordu. Ağzı aralıktı sanki daha yeni bir şeyler söylemiş gibi.

Yüzümü yüzüne yaklaştırdım, sonra da vücudumu. Göğüslerinin altımda ezildiğini hissedebiliyordum. Nefesi yüzüme çarpıyordu, soğuk, tuzlu ağzını nazikçe öptüm. Bir daha öptüm- o sırada bu ağızdan neler geçmiş olabileceğini düşünüyordum- tuzlu su, yosun, balıklar. Dilimi dudaklarının arasına soktum. Bilmediğim bir tat vardı. Fırtınanın kol gezdiği suların dibindeki karanlık yerleri düşündüm- deniza-nalarınm, köpek balıklarının ve diğer yaratıkların süzülerek, sessizce geçtiği sakin yerler, gemilerin battığı ve dakikalarca, ya da saatlerce hatta belki günlerce üzerlerinden hava kabarcıklarının yükseldiği yerler.

Elimi sırtındaki kaslarda gezdirdim. Birdenbire kendimden utandım ve ayağa kalktım.

Orada öylece duruyordu, hiç kıpırdamadan, onu belki de bir daha hareket edemeyecek hale getirmiş olabileceğimden korktum. Sonra yavaş yavaş hareket etmeye başladı ve dir-

seklerinden güç alarak doğrulup, gövdesini okyanusa doğru sürükledi. Başı dalgaların altındaydı artık, arada bir kuyruğunu görebiliyordum ve sonunda gözden kayboldu.

MERHAMETLI KATİL

Belki de bir kedi kapmıştı güvercini. Kampus kilisesinin arka tarafındaki bir kaldırımda öylece yatıyordu, kafasında birkaç derin yara vardı, ölmüş gibi duruyordu ama nefes alıp verirken inip kalkan sırtını görünce öyle olmadığını anladı. Bunu fark edenin kendisi olması canını sıktı, kuşun yanına gitti ve onu izlemeye koyuldu. Kuşun yukarı doğru bakan gözlerine kan sızıyordu, gözünü kırpamadığı için kan çukurda birikmişti. Dili gagasından dışarı çıkmıştı ve hafif hafif kıpırdıyordu. Hava sıcaktı ve kuşa su getirmesi gerektiğini düşündü ama muhtemelen içemezdi. Yavaş yavaş, acı çekerek ölecekti.

içine kan dolmuş göz çukurunun görüntüsüne ve bu gözün kendisine bakıp bakmadığı sorusuna tahammül edemiyordu.

Bir süre sonra ayağa kalktı. Kütüphaneye gitti, kütüphane her zaman serin olurdu. Yolda kendi kendisiyle bir anlaşma yaptı. Bir proje için gereken kitaba bakındı. Ardından da güvercinin ölüp, ölmediğim kontrol etmeye gitti. Ölmemişti. Hatta anlaşılan biraz hareket etmişti, çünkü kanatlarından biri gövdesinin altına girmişti. Binleri var mı diye etrafa bakındı ama ikisi yalnızdılar. Etraftaki binaların camlarından güneş ışığı yansıyordu

"Bir anlaşma yaptım," dedi.

Kuşu öldürmek için tuğla ya da taş gibi bir şeyler aradı. Beceremeyeceği kadar tuhaf, imkansız bir iş gibi görünüyordu kuşu öldürmek. Küçük bir çocukken tüfekle birkaç kuşu öldürdüğünü hatırladı, hepsini de gizlice gömmüştü.

Burası iyi bakılan, güzel bir kampüstü. Kilisenin önünden geçti ve bahçeye girip, sert bir cisim aramaya koyuldu. Ağaçların altına dikkatle bakındı ama hiçbir şey bulamadı. Nihayet, dönüp yeniden güvercinin yanma gitti, yürürken kendi kendine "nasılsa ölecek," dedi.

Ama henüz ölmemişti. Yine hareket etmişti. Şimdi de başını gövdesinin altına sokmuştu. Kanatlarından biri kalktı, indi yeniden kalktı. Arabasının yakın civardaki bir park yerinde olduğu geldi aklına. Bunu hatırlamak hem rahatlatıcı hem de ürkütücüydü. Güvercini olduğu yerden aldı. Hayvan çırpınmaya başlayınca parmaklarıyla kanatlarını sıktı, kuşun başı düştü ve daha fazla direnmedi. Kuşun kalbi o denli hızlı atıyordu ki bir kalp çarpıntısını diğerinden ayırmak mümkün değildi.

«

"Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm..." diye tekrar etti kendi kendine.

Güvercini ön tekerleğe yakın bir noktaya bıraktı. Kuş bir kanadını çırptı, yarım bir daire çizecek kadar hareket etti ve ardından kaskatı kaldı. İşin en zor kısmını henüz halletmediğini düşünüyordu. Kuşu elinde sımsıkı tutarken yaptığı tercihin sorumluluğu ile yüzleşmişti ve artık her şey önüne geçemeyeceği bir hızla ilerliyordu. Güvercine bakmadan arabasına bindi ve ileriye doğru sürdü, tekerlek kuşun üzerinden geçmişti. "İsa aşkına," dedi ve

geri geri gidip, yeniden gaza bastı, arabanın güvercinin üzerinden geçerken hafiften

yükseldiğini hissetmişti.

Allak bullak halde arabadan indi ve yeniden kütüphaneye doğru yürüdü. Kitabı bir yerlere bırakmıştı ama kuşu aldıktan sonra mı yoksa daha önce mi hatırlamıyordu. Kilisenin bahçesinde kitabı buldu ve götürüp kütüphanede okumaya karar verdi. Ama yapamadı. Güvercinle işi bitmemişti henüz. Onun öldüğünü görmesi gerekiyordu.

Arabaya döndüğünde, tekerleğe yapışmış birkaç tüy ve kan izi olduğunu gördü, tam o sırada çığlığa benzer bir sesle irkildi. Vücudunun yarısı ezilmiş gibi görünse de kuş arabanın birkaç adım ötesinde ayakta duruyordu. Olduğundan daha büyük görünüyordu artık -tekerlek üzerinden geçince vücudu uzamış, kafası da şişip, bir yumruk büyüklüğüne gelmişti. Bir çığlık daha atıp, ona doğru sekerek ilerlemeye başladı. Adam, sendeleyerek birkaç adım geriye gitti, güvercin sekmeye devam ediyordu, iyice yaklaştığında durdu, sadece bir bacağıyla öne doğru tekmelere savuruyordu. Yeniden bağırmaya başladı.

"İsa aşkına,"dedi ve arabaya atlayıp, geri geri gitti. Bu kez öne doğru gelirken daha dikkatli davrandı ve yan kapıyı açıp, güvercinin kafasının tekerleğin tam altına gelip gelmediğine baktı. Kuşun bir yere kaçmasına izin vermeyecek kadar hızlı davrandı. Hayvanın kafatası umduğundan daha büyük bir gürültüyle ezildi. Sanki silah patlamıştı, ses, tamamen sessiz olan kampüste yankılandı.

Sersemlemiş bir halde arabadan indi ve park yerinden neredeyse koşarak uzaklaştı. Kitap yine yerinde değildi ama zaten umurunda da değildi. Kütüphanenin arka kısmına gidip, koltuklardan birine oturdu, içerideki serin havayı, kitapların

kokusunu soludu ama sakinleşemiyordu. Kalbi hızla atıyordu, midesi de kötüydü. Gelip geçenlerden biriyle konuşmak istiyordu ama kimsenin yüzüne bakamıyordu. Dayanılmaz bir yorgunluk hissiyle gidip yeniden bakması gerektiğini düşündü. Kuşu görmeli ve hala kulaklarında yankılanan patlamayı andırır o sesin ne olduğunu anlamalıydı.

Artık ufak bir köpeğin ebatlarına sahip olan güvercin arabanın tamponunun üzerinde duruyordu. Kan içindeki kafası yassılaşmış, patlayan gözleri siyah çukurlara dönmüştü, gagası ise sadece sivri uçlu bir cismi andırıyordu. Nedense artık kendine gelmiş gibi görünüyordu. Tampondan, arabanın tepesine zıpladı ve tuhaf bir biçimde dengede kalmaya çalıştı.

"Bu sen olamazsın," dedi adam. Güvercin ona doğru döndü ve tiz bir çığlık attı. Adam ondan kaçmaya çalıştı. Güvercin kırık kanatlarını tuhaf, hantal bir biçimde kaldırdı. Adam başını kaldırıp binaların pencerelerine baktı, olup bitene tanıklık edecek birilerini arıyordu ama etrafta hiç kimse yoktu. Kuşun arabanın üzerine pislediğini gördü, büyük, kanlı bir bok parçası. Ardından kuş arkasını dönüp, güvercinlerin yürüdüğü biçimde başını ileri, geri hareket ettirerek birkaç adım attı sanki eskiden neyse yeniden ona dönüşmeye çalışıyordu.

"Bunu yapamazsın," dedi adam.

Kuş kendini ön cama doğru fırlattı, tuhaf bir ses çıkararak cama çarptı ve sırt üstü düştü. Yeniden bir çığlık atıp, aynı şeyi bir kez yaptı, bu sefer camda ufak bir çizik oluştu. Her seferinde daha hızlı hareket ederek, aynı şeyi tekrar tekrar yapmaya devam etti.

Adam neredeyse içgüdüsel bir şekilde arabaya gitti. Arka kapıyı açtı ve koltuğun altındaki levyeyi çıkardı. Artık o da hızla hareket ediyordu. Kuşun yanma döndüğünde, hayvan başını kaldırıp, ona baktı ve öyle bir bağırdı ki adam çığlığın içini delip, geçtiğini hissetti. Levyeyle kuşa vurup, onu arabanın üzerinden, park alanın diğer tarafına doğru fırlattı. Sonra yanına koşup kolları güçsüz düşene kadar ona vurdu, güvercin o kadar çok parçaya ayrılmıştı ki ondan geriye neredeyse bir şey kalmamıştı. Ona vururken kendini tamamen kaybetmişti ancak yeniden kütüphaneye doğru yürürken bilinci yerine geldi. Levyeyi ne yaptığını bilmiyordu ya da güvercine

vurmayı ne zaman, ya da neden bıraktığını anımsamıyordu. Tamamen uyuşmuş gibiydi ve tuhaf bir şekilde kendini rahatlamış hissediyordu.

Kütüphaneye girdiğinde yine gidip koltuğa oturdu. Midesi bulanmıyordu artık ama kaskatıydı sanki sadece kaslardan meydana geliyormuş gibi. Önünden gelip geçenler vardı ama yüzleri tanımıyordu zaten umurunda da değildi. Rüya görmeden uyuyormuş gibi sersem bir hali vardı. Aklına gelen ilk düşünce bugünün artık bittiği oldu. Öğleden sonra girmesi gereken ders yoktu. Eve gitme vakti gelmişti.

f

Arabasının ön camı çatlamıştı. Üst kısmı ise sanki birisi beysbol sopasıyla vurmuş gibi içeri çökmüştü. Güvercinin nerde olduğunu anlamak için etrafa bakındı. Binalardan birinin tepesine konmuş, onu izliyordu. Beş yaşlarında bir çocuk kadar iriydi artık. Bir süre hiç kıpırdamadan durdu ve adam güvercini bulduğu andan itibaren yaşadığı hiçbir şeyin gerçek olmadığını düşündü. Sonra güvercin kıpırdadı. Adam da bir tepki vermek istedi ama yapamadı. Güvercin hızla, aşağı doğru uçuyordu, parçalanmış, büyük bir uçurtma gibi Kuş olanca ağırlığıyla ona çarpıp, yere düşürdü ve pençelerini göğüs kafesine geçirdi.

Kuşa bağırmak istedi ama ağzından sadece bir inilti çıktı, "Off."

Kuş yine pisledi, koku dayanılır gibi değildi, midesinin üzerinde bokun sıcaklığını hissedebiliyordu. Kendini güvercinden kurtarmak istiyordu ama beceremiyordu. "Seni öldüreceğim,"dedi ama daha bunları söylerken bile biliyordu ki bunu yapamazdı. Kuş, çatlamış kafasını, kırık boynunun üzerinde yükseltti ama bir kuş gibi değil, bir insan gibi, kaslarına saplanan pençelerden, çarpık gövdeden, çatlamış gagadan yükselen sanki adamın kendi sesiydi.

HAYVAN HAKLARI VE PORNOGRAFI - J. ERİC MİLLER

- İKİ Koşucu
- Anne Kuzusu

1

645 yayınredaksiyonbirimi notu: Konuşma tırnakları bazı öykülerde yazar tarafından özellikle kullanılmamıştır.

İKİ Koşucu

r

Hank ve Jerry tüm gece yoldaydılar ve sabah erken saatlerde Denny'nin yerinde kahvaltı yapmak için durdular. Kahvaltıdan sonra, Hank'in iki ay önce bulduğu yola girdiler ve arabayı otobanın kenarına park ettiler. Hank tüfeği aske-riyenin kullandığı tarzda bir battaniyeye sarmıştı çünkü yaz mevsiminin ortasmdaydılar ve av sezonu bitmişti. Yine de dikkat çekebilirlerdi, ağaçların arasından yola devam ederlerken Hank, Jerry'e fısıltıyla "Dikkat et,"dedi.

Jerry başını sallayıp, etrafa bakındı. Yirmi yaşındaydı ve Hank ile bir yıl önce tanışmıştı. Yola, tam üç kez birlikte çıkmışlardı ve ondan epeyce şey öğrenmişti. Hank yaklaşık on senedir yapıyordu bu işi. Düzgün kesilmiş bir sakalı vardı ve neredeyse her zaman aynalı güneş gözlükleri takardı. Göğsüne büyük harflerle "AVCI" yazdırtmıştı ve Jerry de böyle bir dövme yaptırtmayı düşünüyordu.

Jerry yerde gördüğü geyik pisliklerini gösterdi. Renkleri koyuydu ve kurumuşlardı. "Babam çocukken beni ava götürürdü,"dedi Hank. "Bunun bir eğlence işi olmadığını ve av sezonu dışında avlanmanın doğru olmadığını söylerdi."

Yolun kenarındaki nehrin kıyısından yürüdüler. Jerry, Hank'in hedefe kitlenmiş, hızlı adımlarına ayak uydurmaya çalışıyordu. Yaklaşık bir mil sonra, yola yukarıdan bakan ufak bir tepeye tırmandılar.

Hank tüfeği battaniyeden çıkardı ve kontrol etti. "Birazdan hareket başlar/'dedi.

"Emin misin?"

Hank birkaç saniye ona baktı ama yanıt vermedi. Sonra yeniden tüfeği kontrol etti.

"Sence silah sesini duyan olur mu?"

"Olabilir. Ama evlerin olduğu en yakın bölge buradan beş mil ötede. Kontrol etmeye gelen olsa bile o zamana kadar kamyona atlayıp, uzamış oluruz."

"Sanırım yine de elimizi çabuk tutmamız lazım."

Hank yine yanıt vermedi. Başını, rahatlatmak istercesine sağa sola çevirdi, boğazını temizledi. Hava giderek ısınıyordu. Jerry de Hank kadar sakin olabilmek istiyordu ama bunu yapabilmek zor geliyordu. Yerden aldığı ince dalları kırıyor, ayağıyla toprağı eşeliyordu. En sonunda bıçağını çıkarıp, incelemeye koyuldu. Bir önceki gece Hank bıçağı iyice bilemiş-ti.

Hank birden "Dinle," *dedi.

Jerry etrafa bakındı, ardından da aşağıdaki yoldan gelen ayak seslerini duydu. Biraz sonra mavi şortlu ve mavi şapkalı bir adam göründü. Tempolu bir şekilde koşuyordu. Jerry, Hank'in ne yapacağını anlamak için ona baktı ama Hank sadece adamı izliyordu. Adam gittikten sonra Jerry, "Tüfeği ben alabilir miyim?"diye sordu.

Hank kuşkuyla Jerry'e baktı. "Sence buna hazır mısırı?"

"Belki bu sefer sen ateş edersin demiştin."

"Doğru, "belki" demiştim."

Bir dakika sonra Hank tüfeği Jeryy'e uzattı. "Tama, öyle olsun ama hazır ol ve bir saniye bile duraksayayım deme."

"Tamam."

Bir çeyrek saat daha beklediler. Jerry tüfeği bir elinden diğerine alıp duruyor, sürekli etrafa bakmıyordu. Bir şey olmayacakmış gibi bir hisse kapılmaya başlamıştı ve can sıkıcı bir hayal kırıklığı yaşıyordu.

Birden Hank'in kıpırdamadan yola baktığını fark etti. Bir dakika geçmedi ki kadın yolda göründü. Kadın aslında hızlı hızlı yürüyordu ama şimdi

yavaşlamış hatta sanki tehlikeyi sezmiş gibi neredeyse durmuştu. Kadın çok yakında sayılmazdı ama Jerry onun burun deliklerindeki titremeyi bile görebildiğini düşünüyordu.

Jerry, Hanki ile birlikte defalarca idman yapmıştı ve şimdi öğrendiklerini sergilemeye hazırdı. Tüfeği omzuna yerleştirdi, bir gözünü kapadı ve parmağını tetiğe koydu, hiç durmadı, kendisine gösterildiği gibi tetiğe bastı, tüfek patladı. Kadın yere yığıldı.

Jerry bir an yerinden kıpırdayamadı. Harry ise tepeden aşağı doğru koşmaya başlamıştı bile. Bir ara arkasını dönüp, "Bana bıçağı ver," dedi.

Jerry başını sallayıp, yerinden doğruldu. Tüfeği battaniyeye sardı ve bıçağı kılıfından çıkarıp, Hank'e yetişmek için tepeden aşağı doğru koşmaya başladı. Kadın yolun ortasında yatıyordu, kafasının yarısı dağılmıştı. Bir gözü, donuk donuk bakıyordu ve Jerry ona bakarken midesinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. Hank kadının yanma diz çöküp, hızlıca işe koyuldu. Bıçakla gırtlağından göbeğine kadar bir yarık açtı, göğüs kafesin kemiklerini ayırdı ve elini içeri daldırıp kalbi çekti. Etrafmdakileri kesip kalbi tamamen çıkardıktan sonra cebinden bir poşet çıkardı ve kalbi onun içine koydu.

"Bundan sen de yiyeceksin/'dedi Hank. "Madem artık öldürmeye başladın, kalpten de yemen lazım."

"Bilmiyorum,"dedi Jerry. Hank'in tüm bu işi kalp yemek için yaptığını biliyordu ama kendisi için durum farklıydı. O hazırlık aşamasından keyif alıyordu. Yaşadıkları yerden buraya gelmeyi, öldürmek için yaptıkları uzun araba yolculuğunu, Hank'in anlattığı diğer av hikayelerini dinlemeyi seviyordu. Gün ağardıktan hemen sonra yaptıkları kahvaltıları, ormanda yürümeyi ve her seferinde dayanamayacağı kadar uzun sürüyormuş gibi gelen bekleme sürecini seviyordu. Ve sonra silah patlıyordu, gürültüyle ve bir an rahatladığını hissediyordu. Ondan sonra olanlar ise boşluğa yuvarlanıp gidiyormuş gibi geliyordu ona.

"Hadi," dedi Hank. "Kaldır kıçını, kamyonete dönmemiz lazım."

Jerry ayağa kalktı. Hank hızla yürüyordu. Jerry yerde yatan kadına bir daha baktı, üzerindeki kan toprağa sızıyordu, dili dişlerinin arasından sarkmıştı. Hank'in onun gövdesinde açtığı yarığa ve hala salman bağırsaklarına baktı. Ne hissettiğini bilmiyordu ama Hank eğer kalbin yenmesinin önemli olduğunu düşüyorsa o zaman kendisinin de deneyebileceğine karar verdi.

ASLANLARIN GURURU

Yıllar önce birbirimizi tanıdığımız dönemlerde bir gün onun kadınını alacağım aklımın ucundan bile geçmezdi. Hepimizden daha başarılıydı ve hani şu lider ruhlu tiplerdendi. "Beni dinle/'demişti bir gün. "Benim gibi yapmalısın. Bir aslan gibi. Aslan bunun bir sayı oyunu olduğunu bilir. Birini indirene dek saldırmaya devam edersin ve böylece karnını doyurursun." Bu benzetmeden hoşlanmamıştım çünkü ben et yemiyordum. Aslanların kültüründe avlanan tarafın dişiler olduğu konusuna girmedim bile.

f

Güçlü kuvvetli biriydi, yakışıklıydı ve yaşadığı ufak apartman dairesinde hep kadın kokusu olurdu.

Ama şimdi, şehre geri döndüğümde onun yaşlanmış olduğunu fark ediyorum. Saçları daha kısa ve seyrek, kilo almış, çenesinin altı sarkmış, dişleri matlaşmış. Artık bir avcı değil. Sadece bir kadını var, kızıl saçları birbirine dolanmış, kemikli bir kadın. Kadını değerli kılan şey ona ait olması. Oturma odalarında oturuyorum. Kadın bacak bacak üstüne atıyor ve sürekli bacak değiştiriyor, basenleri sarkık. Dudaklarına, boynuna bakıyorum. Kokusunu almaya çalışıyorum ama odada sigara izmaritleri ve günlerdir açılmamış camlar var.

Kadına benden hiç bahsetmemiş. Kadın neden gittiğimi ve neden döndüğümü soruyor. Ona mezun olduğumu ve çalışmak üzere başka bir şehre gittiğimi, geçerken eskiden yaşadığım bu şehre de uğramak istediğimi anlatıyorum.

Televizyonda doğayla ilgili bir belgesel var. Avustralya ya da Afrika'daki vahşi köpeklerle ilgili. Aralarından biri tek başına takılıyor ve açlıktan ölmek üzere. Bir hayvan leşini paylaşan üç, dört köpekle karşılaşıyor. Tek tabanca yanlarına yaklaşıyor ve ete doğru uzanıyor ama diğerleri ona hırlayıp, diş gösteriyorlar. Uzaklaşıyor, yarım bir daire çizip yine geliyor ama diğerleri onu bir daha kovalıyor, gidip, kurumuş otları arasında bekliyor. Dili dışarıda, kaburgaları titrerken diğerlerinin karınlarını doyurmasını izliyor.

"Çok üzücü," diyorum. "Onu ya vurmaları lazım ya da karnını doyurmaları, bu belgeseli yapanlardan bahsediyorum."

Eski arkadaşım, "tam da senden beklendiği gibi," diyor. "Doğanın olduğu gibi kalmasına tahammülün yok." Kadına bakarak gülümsüyor, kadınsa beni incelemekle meşgul.

Et yememek konusunda aramızda çıkan eski tartışmaları anımsıyorum ve şu ancla bu tartışmalardan birine girmek istemediğime karar veriyorum. Yeniden kadma bakıyorum, ardından da eski arkadaşıma ve aklımdan şöyle geçiyor: *Vahşi hayatta,, senden daha iri ve daha güçlü biri, o istese de istemese de, kadınını elinden alırdı. Doğada işler böyle yürüyor.*

Belgeseldeki adam bize bunun zor bir hayat olduğunu anlatıyor. Çamurlu su birikintilerinin kenarında açlıkla kıvranan ya da öldürülmüş hayvanların görüntülerini izliyoruz.

"Ee, hadi kalkalım o zaman diyor,"eski arkadaşım.

Eskiden birlikte basketbol oynardık. Benden daha güçlü ve daha çevikti, baskete doğal bir yatkınlığı vardı. Birlikte sahaya yürüyoruz. Gözleri yorgun. Beni gördüğüne memnun değil. Ama topu sektirirken gülümsüyor. Ben onun kadınım düşünüyorum.

Onu pencerenin kenarından bizi izlediğini hayal ediyorum. "Çocuk istiyor,"diyor eski arkadaşım.

r

"Öyle mi söyledi?"

"Hayır ama biliyorum. Bebek istiyor."

Tişörtünü çıkarıp birkaç ısınma atışı yapıyor. Ben bekliyorum. Hafiften kilo almış. Eskiden basket oynarken gerginle-şirdim ama şimdi kendimi iyi hissediyorum. Oyun başlıyor ve onun yeteneğinden geriye bir şey kalmadığını hemen anlıyorum.

Dengesi yok. Göğüsleri zıplıyor, kollarının altı sarkıyor. İlk oyunu rahatlıkla alıyorum, İkincisini de öyle. Canı sıkılıyor. "Bir süredir oynamıyordum,"diyor.

Eskisi gibi sırf kastan ibaret olmasa da yine de benden çok daha iri ve beni itip kalkmaya başlıyor. Bir keresinde, ikimiz de sarhoştuk ve neredeyse kavga ediyorduk. Korkmuştum çünkü beni ittiği anda daha fazla zarar verebilecek güce sahip olduğunu anlamıştım. Yine aynı şeyi yapıyor ama artık işe yaramıyor. Hızlıca kenara çekiliyorum. Tökezliyor, düşecek gibi oluyor ve ben sayı yapıyorum. Dirsek atıyor, çelme takıyor ama ben bu hareketlerin hepsini avantaj olarak kullanıyorum gerçi arada bir gözüm kararıyor çünkü beni yere yıktığı da oluyor, bazen de o düşüyor.

Hiçbir şey gidişatı değiştirmiyor, kazanmaya devam ediyorum. Bırakmak istiyorum ama o karşı çıkıyor.

"Bir oyun daha,"demeye devam ediyor.

İkimiz de yara bere ve ter içindeyiz. Nefesi berbat kokuyor, gözleri vahşi vahşi bakıyor. Bir ara böbreklerime dirsek atmaya çalışıyor ama beceremiyor. Ben hızla arkamı dönüyorum. O birkaç adım tökezliyor. Sırtı bana dönük. Üzerine atlayıp, onu yere yıkmama neden olan şey sadece içgüdü. Yerde yuvarlanıyor ve ondaki o eski gücü hissedebiliyorum ama tam üzerindeyim, direnemiyor. Yüzüne ve boynuna vurmaya başlıyorum. Ellerim uyuşmuş gibi; yüzü kan içinde, gözleri kararıyor. Onu yerde inlerken bırakıyorum.

Eve yaklaşırken, adrenalin yükseliyor, gerginim. Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Karanlık, rutubet kokan merdivenleri çıkıyorum. Kapıdan içeri

girdiğimde kadının gözleri kocaman açılıyor ama yerinden de kıpırdamıyor, vahşi kızıl saçlarının altmdan bana bakıyor. Televizyonda bir haber spikeri konuşuyor.

Üzerindeki yazlık elbise incecik, yok gibi bir şey. Kollarındaki kemikleri hissedebiliyorum, güçlü kemikler bunlar, aklımdan onu omzuma atmak geçiyor. Elleriyle dirseklerime yapışıyor, tırnakları keskin. Eğer karşı koyarsa bana zarar verebilir ama eninde sonuncla kazanırım.

PRENS İLERÇEK

Kristy, Kathy, Katie? Kızın adını hatırlayamıyorum. Oda arkadaşının ecza dolabından prezervatif yürütmeye gitti ve ben sertleşebileceğimden emin değilim. Belki de yorgun olduğum içindir. Duvara asılı aynada kendime bakıyorum; iki sene önce ölen babamdan daha yaşlı görünüyorum sanki. Uzun zaman önce okuduğum bir şey geliyor aklıma, keşişin yanındaki öğrencilerinden biri ereksiyon olursa, yüzü duvara dönük şekilde ayakta dururmuş ve ereksiyon geçene kadar keşiş kıçına tekme atarmış.

Aynadaki yansımama bakıp, "Hey," diyorum, "neden böyle çöktün sen? Kız geri geldiğinde toparlan, tamam mı?"

Ve sertleş.

Kızlar genellik bana karşı anaç bir tavır sergiler, onlarda bu içgüdüyü harekete geçiririm, belki de annem olmadığı içindir. Belki de anaçlık aradığımı seziyorlar -gerçi bu doğru bir sezgi mi bilmiyorum. Ama pışpışlanıp, emzirilemeyecek kadar da büyüdüm artık, o yüzden onlar da beni evlerine, odalarma getiriyor, üzerimi çıkarıyor, benim için soyunuyorlar. Genelde kızların odaları hoşuma gidiyor. Etrafa, onların şahsi eşyalarına bakmayı seviyorum. Ama bu gece aklım hep kendi odamda, büyük, boş bir oda, kızları asla götürmüyorum oraya. Beni bu kadar yoran ne bilmiyorum ama odam aklıma gelince iyice beter oldum.

Eskiden tanıdığım bir kızı düşünmeye başlıyorum: Amy King. Beşinci sınıftayken beni, Dean McCarty diye bir çocuğun iple bağladığı kaydıraktan kurtarmıştı. Amy oyun parkına gelmeden önce, karanlık çökene kadar orada bağlı kalacağımı ve babamın polisi arayacağını düşünmüştüm. Utanarak

anlayacaklardı ki beni kimse kaçırmamış, öldürmemiş, hatta yolumu filan bile kaybetmemişim sadece zorbanın tekinin eline düşmüşüm. Amy King, Dean McCarty'nin önünden geçti ve çocuk onu durdurmaya bile kalkışmadı. Bu oyun bahçesinin bana ait olmadığı kesindi ama görünen oydu ki Dean'e bile ait değildi; bu bahçe Amy King'in bahçesiydi. İpin düğümlerini çözen parmakları sihirli denecek kadar uzundu.

Amy ve ben arkadaş olduk sayılır.

Kim bilir şimdi nerde. Mezuniyet gecesi, bir arabanın arka koltuğunda, muhtemelen Dean McCarty gibi üç, dört tane oğlanın tecavüzüne uğradı. Aslında birbirimizi hiçbir zaman çok iyi tanımadık. Acalta parmakları hala uzun mu ve şu anda yaşadığı yere de oyuna parkına girdiği gibi, sanki kendi parkına girercesine girebiliyor mu?

Ama şu anda onu düşünmek istemiyorum. Evin içinde sağa sola koşturan kızı düşünmem lazım -onla ne yapacağız, hoşuma gidecek mi- böyle şeyleri düşünmem lazım. Aletimi sertleştirecek bir şeyler düşünmek istiyorum.

Eskiden sertleşme sorunum yoktu. Hatta uzun süre devam ettirebiliyordum. Boşalmamı geciktirmek için kullandığım yöntem çizgi film karakterlerini düşünmek Bugs Bunny, Yosemite Sam'in altındaki kilimi çekiyor; Wıle E. Coyote boşlukta sallanıyor; bazen de Elmer Fudd pembe tırnaklı parmağını bana doğru sallayıp, peltek peltek "Yavaşya aman ha boşayma" diyor. Öylece devam edebilirim ta ki kadın durmamı söyleyene kadar, bazen de benim bitkin düştüğüm oluyor. Sonra kadınları külotlarını giyerken izlemeyi seviyorum. Onları yatağın içinde, örtülerin arasında bırakmayı, çıkarken dudaklarına bir öpücük kondurmayı seviyorum. Gece serin havada bahçelerinden geçmeyi ve arabanın kapısını açmadan önce dönüp, karanlık pencerelerine bakmayı seviyorum.

Adı neydi? "K" ile telaffuz ediliyor demişti. Koridordan geldiğini duyuyorum. İki saat içinde, babam öldüğünden bu yana Jen ile birlikte yaşadığımız eve dönmüş olmuş olacağım. Belki uyumamış olur. Jen basit biridir, olumlu anlamda söylüyorum bunu. Aslında artık bir yetişkin ama onda hala bir çocuğun masumiyeti var. Bana öyle geliyor ki yaşamayı hepimizden daha çok seviyor.

Konuştuğu zaman hafif peltek olduğunu anlarsınız. Çocukken çok daha belirgindi. Babamın masada düzensiz oturulmasına tahammül edemediğini bildiğinde, her akşam yemeğinde bana "sandalyeni ileri çek," derdi. Ben bunu Prens İlerçek gibi anlar ve bunun bir prensin adı olduğuna inanırdım, kardeşimin de bana sürekli gününde birinde bu prensin gelip, bizi sihirli bir yere götüreceğini hatırlattığını düşünürdüm. Sanırım diğer insanlar nasıl UFOları ya da piyangodan bir servet kazanmayı bekliyorsa ben de prensi öyle bekliyordum işte.

Kız odaya giriyor. "Buldum bir tane,"diyor, elinde salladığı prezervatifi göstererek. Yüzümdeki berbat ifadeden kurtulmayı unuttum ama fark etmiş gibi görünmüyor.

Yanıma oturup, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

"Sadece yorgunum."

Aletimi parmaklarının arasına alıyor, ardından başını kucağıma bırakıyor. Buradaki diğer her şey gibi sıcak ve yumuşak. Odadan odaya, bir kızdan diğerine koştum durdum hep. Etrafa bakıyorum yine- bir dizi farklı ışık, kendini tamamlamaya çalışan bir resim. Arabaya atlayıp eve gitmeyi seviyorum. Yıldızlara, bulutlara bakmayı seviyorum. Radyodan gelen sesi seviyorum. Çoğu akşam Jen ile birlikte soda içip, kağıt oynuyoruz, eve geç gitsem bile yapıyoruz bunu. Şimdi evde, onunla birlikte olmak isterdim ama daha düzüşme faslı var.

Arkadaşlarımdan birinin bir teorisi vardı. Gün gelecek, yapmaktan keyif aldığımız her şeyi ardımızda bırakacağız derdi. Bir şeyler yapmaktan keyif alma kapasitemizin çok sınırlı olduğunu dolayısıyla sürekli sevdiğimiz şeyleri yaptığımız için eninde sonunda onları da tüketeceğimizi söylerdi. Şimdi bu söylediklerini düşünüyorum. Belki de şu anda buradan kalkıp, gitmeliyim. Yine Amy King geliyor aklıma. Arabanın arka koltuğunu düşünüyorum, döşemeleri yırtık, pis bir araba, bir gurup oğlan yarım yamalak soyunup, yeniden giyiniyorlar. Keşişlerin kıçımı tekmelediğini düşünüyorum, Prens'i düşünüyorum/gözümün önüne genç bir adam geliyor, çizgi bir karakter bu, bana baktığında tanık olduğu şeyden emin değil, yüzü kırışıyor.

Hiç biri işe yaramıyor. Sertleşiyorum.

DEVİNİMLER

Kız, üniversiteden kız arkadaşlarıyla bir bar deliğinde kafayı buluyordu, o zaman tanıştılar. Kendisi bu bara yıllardır gelirdi. Kız epeyce sarhoştu, kendisi de insanın her şeyin mümkün olabileceğini düşüneceği kadar sarhoştu, kız bile mümkün görünmüştü, randevulaştılar. Kızı gerçekten isteyip, istemediğinden emin değildi ama hissedilmesi gereken doğru şey onu istemekti sanki. Şimdi sarhoş değildi ve üç katlı evlerle dolu bu öğrenci mahallesinde kendini bir tuhaf hissediyordu. O da kızla aynı üniversiteye gitmişti ama bu beş sene önceydi ve sanki çok daha geçmişte kalmış gibi hissediyordu. Belki de bardayken kız onu da öğrenci sanmış UPS'den aldığı sakatlık maaşı ile yaşayan biri olduğunu anlamamıştı.

Ama artık kaç yaşında olduğunu görecekti. Ondaki pisliğin sırrını çözecekti, kendisi de farkındaydı ama neden olduğuna dair bilgisi yoktu. Kızdan bir şeyler almak için artık daha fazla yalan söylemesi ve becerebileceğinden daha çok hile yapması gerekecekti. Hediye olarak getirdiği elma çok ufak ve lekeliydi, üstelik erken gelmişti.

Üzerinde eşofman üstü ve kot pantolon olan bir kız kapıyı açtı. "Selam?"

"Megan burada mı? Ben Alex, biz..."

Kız arkasını dönüp merdivenlerden yukarı doğru Megan'ın

ve kendisinin adım bağırdı.

Bir dakika sonra, üzerinde bornoz ve elinde tarakla bir kız merdivenlerin başında göründü. Bir dakika daha geçti ve bu kızın Megan olduğunu anladı. Kız da onu inceliyordu, sonra belli belirsiz el salladı.

"Erken gelmişsin. Kızlarla toplanmıştık, biraz uzadı da..."

Kızın ses tonundan kendisi erken gitti diye mi yoksa toplantı uzadı diye mi rahatsız olduğunu anlayamadı.

Her şey yanlıştı. Bu kızdan istediği hiçbir şey yoktu. İstediği bir şey olsa bile bu kızdan hiçbir şey alamazdı. Neden bir şey istiyormuş gibi yapıyordu?

Geri çekildi, "Benim hatam, yarım saat sonra gelirim,"dedi.

Birkaç blok ötede, bir beysbol sahasının önünde durdu. Saha, çimenleri parıl parıl gösteren, toza bile yapay bir hava veren devasa ışıklarla aydınlatılıyordu. Sahanın diğer tarafındaki metal banklarda oturan birkaç yetişkin vardı. On bir, on iki yaşlarında bir dizine oğlan çocuğu sahadaydı. Üzerlerinde kırmızı rüzgarl^, başlarında da kırmızı kep olan iki yetişkin de makineye kavuniçi renkli toplar yerleştirmekle meşguldüler. Alex çocukların sahanın etrafında tur atıp, sırayla topa vurmalarını izlemeye koyuldu. Arada sırada bir tanesi iyi bir vuruş yapıyor, ışıktan karanlığa doğru süzülen top, ötede bir yerlere düşüyordu.

Atış yapacak uzun boylu bir çocuk, kale işaretinin olduğu yere geldi ve yeri tekmelemeye başladı. Çocuğun hareketlerinde bir şey vardı, bu oyuna doğal bir yeteneği olduğunu gösteren bir şeyler, Alex onu daha iyi görebilmek için parmaklıklar yaslandı. Çocuk yeri tekmelediği noktada topraktan ufak bir tepecik yapmıştı bile.

"Hadi ama! Çok vaktimiz yok!" diye bağırdı adamlardan biri.

"Bileğimi kırmamı istiyorsunuz?" diye bağırdı çocuk.

Sesi de gürdü sanki sadece top oynamakla yetinmiyor ayrıca koroda da şarkı söylüyordu. Alex çocuğun bir şeyler daha söylemesini bekledi.

Tümsekten inen adam parmaklıklara doğru gelmişti ve Alex'in biraz ilerisinde duruyordu.

On saniyede bir makine top fırlatıyor ve çocuk elindeki metal sopayla vuruyordu. Alex havalanan toplardan birini gökyüzünde takip etmeye çalıştı ama beceremedi. Oğlanın kolları güneşte yanmıştı, neredeyse altın rengiydi ve kocaman gözlerinden ve yüzünden ne denli rahat olduğu anlaşılıyordu. Olduğu yerden göremese de Alex oğlanın kollarındaki kasları hayal edebiliyordu. Kendisinin de bir zamanlar bu yaşta olduğu geldi aklına, gerçi

bu imkansız bir şey gibi geliyordu kulağa. Vücudu nasıldı hatırlayamıyordu, bu kadar gençken arzuladığı şeyler neydi? O bu kadar yakışıklı olmuş muydu hiç? Oğlanın saçları sapsarıydı ve Alex, bu mesafeden bile çocuğun başındaki kaskın altında kıvrım kıvrım sarkan bukleleri görebiliyordu. Alex biraz daha öne eğildi, çocuğun yükünü daha detaylı görebilmek istiyordu, o iri gözlerin rengini, dudaklarının biçimini, teninin nasıl olduğunu.

"Evet, devam et,"dedi tümsekteki adam "Zamanımız bitmek üzere."

"Takımda oğlunuz mu var?" Alex önünde duran adamın artık yanında durduğunu görünce şaşırdı.

Çocuk topa vurdu ve ileri doğru hızla koşmaya başladı, o kadar hızlıydı ki kaskını düşürdü. Alex vuruşu takip etmek istiyordu ama yanındaki adam suratına öyle bir bakıyordu ki Alex geri çekilmek zorunda kaldı.

"Hayır, yok..." Alex sahadaki çocuklardan birinin babası olabilecek kadar yaşlı gösterdiğinin farkında değildi.

Alex geri çekilince adam onun yerini aldı.

Çocuk ellerini beline koymuş, kendine güvendiğini belli eden bir biçimde sahaya bakıyordu, Alex ona daha fazla bakmamak için kendini zorladı. O sırada yanındaki adam bir şeyler daha söyleyecek gibi oldu ama Alex arkasını dönüp, sahanın dışına doğru yürümeye başladı.

Diğer adam makineyi kapadı ve herkese yanma toplanmalarını söyledi. Alex oğlanların seslerini duyabiliyordu, yüksek sesle, heyecanlı bir tonla konuşuyorlardı ama son çocuğun sesini ayırt edemedi. Belki de çocuk konuşmuyordu. Dönüp bakmaya cesaret edemedi.

Alex sahanın diğer ucuna geldiğinde çocuklar çıkışa doğru yürüyorlardı. Banklarda oturan yetişkinler yerlerinden kalkmış, park alanındaki^arabalarmı çalıştırıyorlardı. Çocukların birini diğerinden ayıramayacak kadar uzaktaydı ama yine de dönüp, bir daha baktı. Çocuklar arabalara biniyordu ve bir süre sonra park yeri boşaldı. Son vuruşları yapan, o uzun boylu, sarı saçlı, güzel sesli çocuğu görememişti.

Gidip Megan'ı alma vaktinin gelmiş olabileceğini düşündü. Kendini yorgun hissediyordu ve bu kız için çaba sarf etmek istediğinden emin değildi. O zaman ne diye buraya kadar gelmişti? Onu etkilemeye çalışmış, telefon numarasını almış, eski arkadaşlarının, televizyonun ve şarkıların ne yapılması gerektiğine dair verdiği tüm taktikleri uygulamıştı.

Parmaklık boyunca yürümeye devam etti, çıkışa gelmişti

artık. Yüksek sesle "Yapabilirim,"dedi. "Yapmam gerekiyor."

Ve ardından söylediklerine inandı. Sadece hayatta nerde olduğuna dair değil, kim olduğuna dair de yalan söyleyebileceğini düşündü. Kızı iyi biri olduğuna, hatta değerli biri olduğuna inandırabilirdi; onu bir tür sihri elinde tuttuğuna ikna edebilirdi. Kızı öyle bir hale getirirdi ki sadece onu kabullenmekle kalmaz hem de arzulardı. İşte o zaman kız onun olurdu.

r

Kızın yüzünü düşünmeye çalıştı; vücudunu hatırlamak için uğraştı. Ama akimda ona dair hiçbir şey yoktu. O esnada çimenlerin üzerindeki topu gördü, ışığın yansıdığı yerdeydi. Kendisinden on beş ya da yirmi adım ötede. Ortalıkta çıt yoktu, bu haliyle sahaya bakıp, çocukların orada toplara vurduğunu, bağrıştıklarını hayal etmek bile zordu. Yine de işte kanıt buradaydı, kaybettikleri ya da orada unuttukları bir top.

Daha sonra arabanın ön koltuğunda Megan ellerini aletinin üzerinde gezdirirken topu düşündü. Onu almak istemişti ama çimen o kadar mükemmel görünüyordu ki, üzerine basmak istememişti. Başını kaldırıp ışığa bakmış, doğrudan bakınca gözleri kamaşmıştı, ardından yine topa bakmıştı, gözünün önünden belli belirsiz şekiller geçmişti. Sonra ışıklar kapanmıştı.

Gözlerini kapadı, sonra yeniden açtı. Aşağıya baktı, pantolonunu bileklerine kadar indirmişti, göbeği şişkin, bacakları kaim ve renksizdi. Cinsel organın etrafındaki kıllar birbirine karışmıştı, o kadar kötü görünüyordu ki başını yan tarafa çevirdi. Kızın elleri daha seri çalışıyordu artık, içinden bileklerini kavrayıp, onu kendinden uzaklaştırmak geçti. Sahada gördüğü çocukların yüzlerini anımsamaya çalıştı ama bece

remedi. Topa en son vuran çocuğu hatırlamaya çalıştı, nasıl baktığını, diz kapaklarını, herhangi bir detayı ama hiçbir şey hatırlayamadı. Kız hızla devam ediyordu.

ı

«

Rophynol[1]

Şehrin güney tarafında bir otel var. Bina eskiden bu yana otel olarak kullanılmış.

Sabah saat on birde adam uyanıyor, çırılçıplak, üzerinde sadece çorapları ve parmağında evlilik yüzüğü var. Midesi bulanıyor; yüzü ateş içinde; el ve ayak bilekleri ağrıyor. Odada kendine ait hiçbir şey yok. Kıyafetleri yok, işin aslı hiçbir şeyi yok. Bir önceki gece önünde duran içki geliyor aklına ve bir çığlık atıyor.

Üç kadın köşede oturuyorlar. Oturdukları yerden içeri giren herkesi görebiliyorlar. Pek de üzerinde durmadan onu seçiyorlar. Sheila yanma gidiyor. Gülümseyerek ilgisini çekmeye çalışıyor ama adam mesafeli duruyor. Yine da adama ismini söylüyor.

Adam başmı sallamakla yetiniyor.

Eleanor da yerinden kalkıp, bara gidiyor. Bara yaslanıp kendine bira söylerken, adamın bir an başını çevirmesinden faydalanıp, elindeki iki tableti cintoniğin içine bırakıyor. Barbara köşeden ona gülümsüyor, anlamlı bir gülümseme bu.

Adam iyi giyimli, biraz tıknaz ama yüzü hoş. Adamın barda olmak için bir nedeni var, kendisi bunun farkında olmasa bile.

"Yorucu bir gün müydü?" diyor Sheila.

Adam omuz silkiyor, içkisinden içip, bardağı yerine bırakıyor ve "Sanırım" diyor.

"Arkadaşlarımla sizi gördük ve avukat olduğunuza dair bahse girdik."

"Hayır, bir ofiste müdürüm. Avukat değilim." Adam belli belirsiz gülümsüyor ve diğer tarafta Eleanor birasının parasını ödüyor ve bir yudum içip, adama gülümsüyor. Adam onu fark ediyor ve yüzündeki gülümseme iyice siliniyor ama birden rahatlıyor ve içmeye devam ediyor. Birkaç dakika sonra yüzü solgunlaşıyor. Kendini toparlamak istermişçesine biraz daha içiyor.

Sheila adamın durumunu fark etmemiş gibi sağa sola bakmıyor.

Adam elini onun omzuna doğru uzatıyor ama ıskalıyor. "Tuhaf bir şey var," diyor adam ama kelimeler ağzından zar zor çıkıyor ve benzi iyice sararıyor. "Ne oldu bana?" diyor ve az önce kendi ağzından dökülenleri anlamaya çalışırmış gibi etrafa bakmıyor. *

"Bilmiyorum,"diyor*Sheila mırıltıyla. Sonra daha yüksek sesle "gelip bizle oturmak ister misin?" diyor.

Adam başını hayır anlamında sallıyor. Yüzü kül renginden kırmızıya dönüyor. "Hayır, benim eve gitmem lazım... "Kadınlar onu izliyorlar. Barbara köşede, oturduğu yerde gülümsemeye devam ediyor, oldukça anlamlı bir gülümseme bu. "İyi hissetmiyorum..." diyor adam.

Ayağa kalkmaya çalışıyor ama beceremiyor. Sheila bir koluna, Eleanor diğer koluna giriyor ve ayağa kalkmasına yardım ediyorlar. Barbara da yanlarına geliyor.

Adam arabada bir kez kıkırdıyor, Barbara ve Sheila sırayla onu öpüyorlar. Elenor da dikiz aynasından onlara bakıyor. Sheila üzerindeki bluzun düğmelerini açıyor, sutyenini çıkarıyor ve adamın başını göğüslerinin arasına bastırıyor. Adamın dudakları meme uçlarına yapışıyor ve onları emmeye başlıyor.

Otele geldiklerinde adam biraz kendine gelir gibi oluyor ama kıyafetlerini çıkarıp, onu bağlıyorlar. Eleanor kamerayı kuruyor. Sheila adamın penisini parmaklarının arasına alıp, bir öpücük konduruyor.

"Bana bak," diyor Eleanor ve Sheila kameraya dönüp, gülümsüyor ve penisi bir kez daha öpüyor. Barbara adamın göbeğini gıdıklıyor ardından sertçe ısırıyor. Sheila penisini emmeye başlıyor ve peni sertleşiyor. "Gördünüz mi?" diyor Sheila.

"Yarın kendine ben istemedim diyecek ama aleti gerçeği biliyor, değil mi?" diyor Eleanor.

Barbara külotunu adamın ağzına tıkıyor ve yüzüne bakıyor, adamın yüzünün asıldığını görünce yeniden çıkarıyor. Eteğini sıyırıp adamın yüzüne yaslanıyor, vajinasını ve anüsünü onun hareketsiz dudaklarında gezdiriyor.

Adamın penisi ereksiyon oluyor, kısa ama kaim, Sheila başını ileri geri hareket ettirerek, sertçe emmeye devam ediyor. Barbara da vajinasını suratına bastırıyor ve adam bir an başını kurtarıp, öksürüyor. "Lanet olsun," diyor Barbara.

Sheila başını kaldırıp, fısıltıyla "Üzerine çıkacağım," diyor. Üzerine çıkıp, penisini vajinasını sokmaya çalışıyor ve adamın üstünden yukarı, aşağı hareket ediyor.

Eleanor bir elini kameradan çekiyor ve kendine dokunmaya başlıyor ama ne yaptığının farkına varınca, duruyor.

Sheila'nm adamın üzerinde zıplamasını izleyen Barbara tırnaklarını adamın göğsüne batırıyor, çiziklerden kan sızmaya başlıyor. Sheila daha yüksek sesle inliyor artık ama birkaç dakika sonra durup, "Lanet olsun," diyor. Adama bakıp, "korkarım beceremeyecek...hadi bebeğim, hadi ama benim için,"diyor ve bu kez daha hızlı zıplamaya başlıyor.

Barbara adamın yanma oturup, parmaklarını vajinasına sokuyor, birkaç dakikada bir de boşta kalan eliyle adamın suratına vuruyor. Sheila bu arada gülümseyerek boşalıyor. Adamın üzerinden çekiliyor, meni adamın göbeğinden aşağı doğru süzülüyor. "O da boşladı," diye bağırıyor.

"Her şeyi çektim,"diyor Eleanor. "H£r anını."

"Hadi kıçına bir şey sokalım şunun," diyor Barbara.

"Hayır. Adamı çözüp, toz olalım."

"Yüzüne bakın şunun," diyor Sheila. "Ne kadar huzurlu." Parmaklarını meninin üzerinde gezdirip, vajinasına sürüyor. Eleanor adamı çözüyor, Sheila da kıyafetlerini topluyor.

"Gidelim," diyor Sheîla.

"Bir dakika," diyor barbara. Gidip adamın üzerinde çö-meliyor ve suratına işiyor. Adam gözlerini sımsıkı kapıyor ve başını diğer yana çeviriyor.

"Neden böyle bir şey yaptın?" diyor Sheila. "Neden hep bu tip şeyler yapıyorsun?"

Barbara omuz silkiyor. "Nedenini sorma, tüm bunları neden yaptığımızı soruyor musun ki?"

John School[2]

İlk yakalandığımda gidip John Okuluna kayıt yaptırabileceğimi söylediler böylece tüm o mahkeme işiyle uğraşmak zorunda kalmayacaktım. Program kapsamında biz fahişe ko-» valayan erkekler hep birlikte oturup, eski fahişelerin sokaklarda çalışırken ne berbat bir hayatları olduğuna dair anlattıkları hikayeleri dinlemek zorundaydık. Bu işin ne kendileri ne de bizim için güvenli olmadığından bahsediyorlardı. Ayrıca erkeklerden nefret ediyorlardı hatta bir tanesi yastığının altında bir kasap bıçağı sakladığından ve ne zaman bir erkeği becerse bıçağı adama saplama fantezisi kurduğundan bahsetti. Bir arkadaşı daha aynı şeyi yapıyormuş ve nihayet bıçağı adamın kıçına saplamış.

Kaşlarını kaldırarak, "Sizce o adam nereye gitti?" dedi. "Ne yani hastaneye gidip fahişenin biri beni kıçımdan bıçakladı mı dedi? Ya karısına ne diyecek peki?"

Dramatik bir es verip, devam etti.

"Ne de olsa hepinizin parmağında yüzük var, değil mi? Bugün buraya gelirken eşlerinize ne dediniz?"

den kaçmaya çalışan adamlardan değilim. Ben sadece böyle seviyorum. Kadının birini götürüp, kıçını havaya dikmesini ve elli kağıt karşılığında ne istersem yapmama izin vermesini seviyorum. Beni o odadaki diğer erkeklerden ayıran buydu işte.

Her neyse, hikayeler devam ediyordu, yirmi dolar daha fazla verip, prezervatifsiz düzüşen erkekleri anlattılar, hatta bir tanesi AIDS kaptığını ve ölmek üzere olduğunu bile söylemiş. Bunu anlatan kadın pek de ölecekmiş gibi durmuyordu. Aslında demek istediğim hepsi ölecekmiş gibi duruyorlardı da AIDS ya da benzeri bir şey yüzünden değil. Neyse, çok fazla kulak asmadım. Akşamdan kalmaydım ve giderek sıkılıyordum. Esas canımı sıkan da para karşılığı düzüşmek değil iyice şişmanlamış, saçları taranmamış bu eski fahişelerdi. Kiralarını ödemek için yapmak zorunda kaldıkları şimdiki işlerinden dolayı onlara üzüldüm.

Ama bir tanesi vardı -Kay- hepsinin başı o gibiydi ve diğerlerinden farklıydı, diğerlerini çürüten her neyse henüz onda yoktu. Yüzünde bozgundan çıkmış gibi bir ifade yoktu, makyajı düzgündü, eteği diz kapaklarının tam üzerindeydi ve bacaklarını üst üste attığında üst kısımları biraz da olsa görebildim. Diğer kızların anlattıklarını kısaca özetledikten sonra teker teker yüzlerimize baktı ve sıra bana geldiğinde başımı başka yere çevirmeden, doğrudan yüzüne baktım ve aklımdan geçen onu düzmek istediğimdi. Bu iş eline elli ya da yüz dolar sıkıştırıp halledilecek kadar kolay olmadığını biliyordum ama bir yolu da olmalıydı. Zor olacağını bilmek de işi iyice çekici yapıyordu.

Seans bitti ve dağıldık ama ben dışarıda onun çıkmasını

bekledim.

"Kay?" diye seslendim onu görünce.

Benle konuşmak istemediği belliydi. Kimseyle konuşmak istemediği belliydi. Karanlık çökmüştü artık. İçeride takındığı sert kadın havası gitmişti, yorgundu ama yine de seksiydi.

"Evet?"

"Seni daha fazla dinlemek isterim. Kahve içelim mi?"

İç geçirip, omuz silkti. Diğerleri gibi o da yorgundu.

"Hadi,lütfen. Saat daha erken, bana yardımın dokunacak."

"Tamam."

Güya kahve içecektik ama merkezde bir barda aldık soluğu. Sadece iki blok ötede, fahişelerin üzerlerinde incecik elbiselerle, kıçlarını ve memelerini sallayarak yukarı, aşağı dolaştıklarını bilmek epeyce ironikti. Gidip kolayca içlerine girebilirdim.

Ama aklım Kay'deydi. İçiyorduk ama o hala aynı numarayı çekiyordu. Hayatını toparlamaya çalıştığını, haftada üç gün okula gittiğini, John Okulunun koordinatörü olarak çalıştığını, artık sadece kendine ait bir dairesi olduğunu, bir de kedi aldığım, son üç yıldır uyuşturucu kullanmadığını ve sadece arkadaşlarıyla görüştüğünde içki içtiğini söyledi. Onu dinliyormuş gibi yapıyordum ama esas dudaklarına, gırtlağına bakıyor ve bu ağzın, para için meni yuttuğu gerçeğini düşünüyordum. Ayrıca düğmelerinden birinin açılmış olduğunu fark ettim. Göğsünün kıvrımlarını görebiliyordum artık.

Sürekli başımı sallayarak dinlemeye devam ettim ama aklımdan geçen tek şey masanın altından aletimi çıkarmak ve onun bacaklarına bakmaktı. Külotunu,amcığım, kıçının deliğini görmek istiyordum.

Sessizleşti ve içkisine bakmaya başladı. Dalgın bir hali vardı. Otuz beş yaşında filan görünüyordu, belki biraz daha fazla. Giderek gerginleştiğini hissettim sanki tek bir ses duysa yerinden fırlayacak gibiydi. Vücudunu görmek fikri takıntıya dönüşüyordu bile. Tanrım, diye geçirdim aklımdan, bir düğmesini daha açsa ne kadar mutlu olurum.

Bir süre daha içtik, onunla ilgili düşünceler kafamda büyüdükçe büyüyordu. Arada bir bana bakıp gülümsüyor ya da bir iki kelime bir şey

söylüyordu ama çoğunlukla dalgın dalgın bardağına bakıyor, bu zoraki konuşmayı daha fazla devam ettirmek istemiyormuş gibi görünüyordu.

Nihayet kelimeler ağzımdan döküldü. "Zor bir mücadele veriyorsun,"dedim. "Okula gitmen, yaptığın tüm diğer şeyler, seni gerçekten takdir ediyorum. Benim işim iyi. Sen iyi bir kadına benziyorsun ye sana biraz yardım etmek istiyorum,"deyip, cüzdanımdan yirmi dolar çıkarıp, masaya, ikimizin ortasına koydum.

"Senin paranı alamam,"dedi ama sesinde sanki yenilgiye uğramış gibi bir ton vardı. O yirmi doların masanın üstünde dursa da çoktan onun cüzdanına girdiğini biliyordum.

"Dinle," dedim. "Parayı karşılıksız almak hoşuna gitmiyorsa, belki benim için ufak bir şey yapabilirsin. Şu düğmelerden birini daha açabilirsin mesela. Hepsi o kadar. Bu yaptığımın tüm gün konuştuklarımıza ters düştüğünü biliyorum ama ikimizden birine zarar verecek herhangi bir şey de göremiyorum."

Hiçbir şey demedi. Belki de hata yapmıştım. Belki de John okulundaki kariyerim son bulmuştu. Muhtemelen birilerini arayıp, beni okuldan attıracak ve ben de mahkemelerde sürünecektim.

Ama birden parayı alıp, cüzdanına koydu ve bluzunun bir düğmesini açtı. Gözlerimin içine bakıyordu. Sanırım yaptığı şeyin bende nasıl bir etki bıraktığını anlamaya çalışıyordu. Yüzünde biraz sert bir ifade vardı. Bense sadece gülümseyip, sutyenine baktım. Siyah renkti ve bana öyle geliyordu ki öğrenmem gereken her şeyi öğrenmiştim.

Başını hafifçe sallayıp, içkisinden bir yudum aldı ve "Mutlu musun?" dedi.

"Evet."

Bu işten kimin karlı çıktığına henüz karar verememişti, bunu yüzündeki ifadeden anlayabiliyordum.

Ona doğru eğilerek, "Dinle,"dedim. "Sana bundan daha fazlasını verebilirim. Eğer külotunu çıkarıp bana verirsen sana elli dolar veririm."

"Siktir,"dedi.

Bense gülümsedim. "Hey, hadi ama ikimizin de işine geliyor, kimse zarar görmüyor ki."

Bir içki daha söyledi. Suratı asılmıştı. Az önce açtığı düğmeyle oynuyordu. Ayağa kalktı, yürüdü gitti. Belki de bardan çıkıyordu. Belki de tuvalete gidiyordu. Masanın üzerine elli dolar koydum ve içkimi bitirdim. Ne olacağını bilmemek heyecan vericiydi. Geri döndüğünde avucunun içindekini ellerime bıraktı. Ben de alıp cebime koydum. O da elli dolarını aldı.

İkimiz de bir süre konuşmadan içtik. Bluzun açık kısmından içeri bakıyor ve amcığma değen o külotun artık bende olduğunu düşünüyordum. Sertleşmiştim. Sağa sola dönüp duruyordum böylece aletimi bacağıma, koluma ya da masaya değdirebiliyordum. Tanrım, uzun zamandır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim.

Saçları biraz dağılmıştı ama yüzü hala ışıltılıydı. Ruju dudağının kenarına bulaşmış, orada ufak bir kesik varmış gibi görünüyordu. Yeniden içki söyledik. İçkilerin parasını ödedikten sonra, cüzdanımdan bir ellilik daha çıkarıp, masanın üzerine koydum.

"Bacaklarını ayır da bakayım," dedim.

Yere bir şey düşürmüşüm gibi bile yapmadım. Başımı doğrudan masanın altına sokup, diz kapaklarına baktım. O an, istese parayı cebine atıp, hiçbir şey yapmadan bacaklarını öylece sıkı sıkı tutmaya devam edebileceğini fark ettim. Midem allak bullaktı.

Bacaklarını açtı. Ağır ağır -işini biliyordu. Baldırlarını görebiliyordum ama daha yukarısı karanlıktı.

Başımı çıkarıp, fısıltımla "Hey, eteğini biraz sıyırman lazım," dedim. ^

Dediğimi yaptı. Siyah tüylerin arasındaki dudakları görebiliyordum. Aralarında siyah bir çizgi ve üstünde de et parçası. Ellerimi oraya koyarken hayal edebiliyordum kendimi ya da yüzümü iyice yaklaştırıp, koklayabilirdim. Aletim kalp gibi çarpıyordu. Kimin ne gördüğü ya da duyduğu umurumda değildi. "Elli dolarım daha var,"dedim, "iyice aç orayı."

Dediğimi yaptı. Siyah ufak delik iyice ortaya çıktı. Elini aşağı indirip, orayı iyice açtı ve parmaklarından birini içeri soktu. Heyecandan ölecekmişim gibi hissediyordum, o kadar güzeldi ki. Masanın altından çıkıp, yerime oturdum. Bunun üzerine o da durdu ama ben başımı sallayıp, "Devam et," dedim. "Daha fazla."

Kendisini parmaklamaya devam ederken omuzlarındaki sarsıntıyı görebiliyordum. Bir süre yüzünde bomboş bir ifade vardı ama benim ne görmek istediğimi bildiği için dudaklarını ısırıp, gözlerini kıstı.

"Güzel," dedim, "Güzel." Delirmiş gibi mastürbasyon yapıyordum artık.

Ve boşaldım. Epeyce. Yapış yapıştı ve neredeyse o an tüm ilgimi kaybettim. Benim boşaldığımı görünce hemen durdu. İçkisinden bir yudum aldı.

Tanrım, yine her şey yerle bir olmuştu, hep böyle oluyor zaten. Makyajı, gülümsemesi, gözleri. Her şey yok olup gitmişti.

Kalktım.

"Hey," dedi. Vereceğim diğer elliliği isteyecek sanıyordum, parayı çıkarıp masaya bıraktım. "Bekle,"dedi. Daha sonra yürürken belki bir ellilik daha kazanmak istiyor olabileceği geldi aklıma. Onunla bir yere gitmemi istedi benden. Daha da kötüsü normal hayatlar süren normal insanlar gibi normal bir yerde oturup, benle sohbet etmek istiyordu. Ne istediği umurumda değildi. Aletim kurumuştu, kim olduğuma, onun kim olduğuna dair hissim yok olmuştu, her şey kuruyup, çekiliyordu sanki.

Sokaktan aşağı doğru yürürken yaptığım şeyi düşündüm ve bir tür pişmanlık hissettim. Yeniden azmam on beş dakika sürdü. Kadın

muhtemelen gitmişti ama önemli değildi zaten berbat görünüyordu, onu istemiyordum. İki blok ötede kızlar sokaklarda aşağı yukarı dolanıyorlardı. Azıcık bir para karşılığında ne istesem yaparlardı

Ama lanet olsun ki o kadar azmamıştım.

T

ı

*

1

Roş olarak da bilinen, oldukça etkili uyku hapı, uyuşturucu olarak da tüketilir. Kokusuz, renksiz, tatsız olması dolayısı ile içkiye kolayca katılır, dolayısıyla "tecavüz hapı," olarak da nam yapmıştır

Benim mazeret uydurmam gerekmiyordu. Ben evdekin-

2

Amerika'da fahişelerin daimi müşterileri genel olarak "John," diye adlandırılır ve bu hizmetten faydalanmanın suç teşkil ettiği bölgelerde Johnlar kimi zaman mahkemeye çıkarılmak yerine, "John School" denilen bu programa yazdırılır. Program katılımcıları, bu yolla yapılan seksin bireyler ve toplum üzerindeki zararları konusunda bilinçlendirmeyi hedefler (cinsel yolla bulaşan hastalıklar, fahişelerin maruz kaldığı şiddet v.s)

Anne Kuzusu

Yirmi beş yaşındayım ama bu kendimi bildiğim anlamına gelmiyor. Büyük bir dahi ana rahmini ve doğduğu anı hatırladığını söylüyor ama ben böyle bir şey hatırlamıyorum. Bunun nedeni belki de büyük bir deha ya da herhangi büyük bir şey olmamamdır. Annemin amcığına bakıyorum. Ağır ve yumuşak görünüyor, bana hitap eden türden değil pek. Yine de güzel durmuş diyebilirim. Kadınların diz üstü çöküp, kıçlarım havaya kaldırdıkları fotoğraflarını beğenirim ben. Bu resmi büyütmek için üzerine tıklayınca fark ettim ki bu ailemin çalışma odasındaki masa. Masanın üzerinde yaşlı bir adamla yaşlı bir kadının biblolar var. İkisi karşılıklı birbirlerine bakıyorlar, yaşlı adamın dudakları kadının yanağına bir öpücük konduracakmış gibi uzanmış.

r

Çocukken hastaydım ve ailem bana defalarca neredeyse öleceğimi anlatıp durdu. Doğduğum günden itibaren hastaneye girip çıktım ve normal bir çocuğun hayatının nasıl olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ciğerlerimde ve kalbimde sorun vardı, başka yerlerde de bir dizi problem çıkıyordu. Aile geçmişimizde böyle bir durum yoktu -annemde ya da babamda da yoktu, onlardan önceki nesilde de yoktu. O ilk senenin hastanede geçirmediğim kısmını evde geçirdim. Masada duran o yaşlı adamla yaşlı kadm biblolarım elime aldığımı ve onların benim belki de asla yaşlanamayacağımm farkında olduklarını düşündüğümü hatırlıyorum.

Sonra on yaşma bastım ve bir sene içinde sıkıntılarım azaldı. Sonraki bir sene içerisinde de hiçbir şeyim kalmadı. Daha sonra normal biri oldum. Annem bunun Tanrı'nm bir lütfü olduğunu söyledi ama onun Tanrı'ya inanıp, inanmadığını bilmiyorum. Babam ne zaman o on yıldan bahsetse gözleri dolar. O zaman onlar da gençmiş, ben doğduğumda on sekiz yaşındaymışlar, o dönemki fotoğraflarına baktığımda yüzlerinde masumiyet ve endişe görüyorum. Muhtemelen gençliklerinin büyük kısmını yaşayacak mıyım yoksa ölecek miyim diye endişelenerek geçirdiler, hayatlarında başka bir şeyin var olduğunu düşünmek bile zor.

Ve işte şimdi annemin amcığma bakıyorum. Kıçının deliği de görünüyor. Fotoğrafı çeken babam olmalı ve onun da çıplak olduğunu, aletini^ sertleşmiş olduğunu tahmin etmek zor değil. Ben de sertleştim -gerçi bu fotoğrafı görmeden önce olmuştu- ama devam edip etmemekten emin değilim. Babam annemi ya daha yeni becşrmiş ya da becerecek. Beni var eden insanlar bunlar ve tam b$ı şekilde yaptılar. Ben her neysem, işte orada oldu, kendi aralarında yaptıkları bir karışımla beni pişirdiler. Kendim olmaktan memnun olmadığım zamanlarda, kötü yönlerimin sadece bana ait olduğunu, onların benden önceki nesilde ya da etrafımda olmasını tercih ettiğim insanlarda bulunmadığını düşünmeye çalışıyorum.

Gözlerimi kapatıp kendi karımı ve altı aylık kızımızı düşünüyorum. Yan odada uyuyorlar, böyle karanlıkta oturup eşi için başka erkek arayanların takıldığı bu siteye baktığımda onlar sanki millerce ötedeymiş gibi hissediyorum. Evlendikten sonra arada sırada bu siteye bakmaya başladım. Karımın böyle bir şeyi kabul edeceğine ihtimal bile vermiyorum ama ben başka insanların karılarının fotoğraflarına bakarak mastürbasyon yapıyorum. Karımın fotoğraflarını yayınladığımı ve onun başka erkeklerle düzüştüğünü düşünerek de mastürbasyon yaptığım oluyor. Bu tip düşüncelerin neden hoşuma gittiğini bilmiyorum ama bu yönümü karıma göstermemem gerektiğini biliyorum. O aydınlık dünyanın bir parçası, benim bu yönüm ise karanlık dünyaya ait ve bu ikisini yan yana getirmemek kesinlikle en iyisi.

Tarihin tüm büyük canavarlarının bir zamanlar annelerinin kuzuları olduğu şeklindeki sözü hatırlıyorum. Ve elbette bizim gibi çok büyük canavar olmayanlar da annelerin kuzu-suyduk.

Annemin babam tarafından çekilmiş fotoğrafına bakıyorum ve dünyaya getirdikleri, sevip, endişelendikleri kusurlu "ben"i düşünüyorum. İstemeden kendi kızımın doğumu geliyor aklıma, kan ve mukusun içinde, vakumun içinden çıkan kafası uzamış gibiydi. O esnada iyi bir kızm kötü genlere sahip olmasına neden olduğumu, korkunç bir hata yaptığımı düşünmüştüm ama sonra o his eriyip, gitti ve önümde duranın tamamen iyi bir şey olduğunu fark ettim. Karımı ve pislik içindeki bebeğimi öptüm. Kimi zaman ona baktığımda onun da benle aynı malzemeden yapılmış olduğu

düşüncesi midemi kaldırıyor ve üstelik o malzemenin tam olarak ne olduğunu bilmiyorum.

Uyudukları odanın kapısına bakıyorum ve o kapıdan içeri girebileceğimi biliyorum. Oda serin. Gidip onların yanma uzanabilirim, aletim iner ve onların masumiyetine dahil olabilirim. Oldukça cazip bir fikir ama nedenini bilmesem de yeniden bilgisayar ekramna bakma ihtiyacı duyuyorum.

Sonra on yaşma bastım ve bir sene içinde sıkıntılarım azaldı. Sonraki bir sene içerisinde de hiçbir şeyim kalmadı. Daha sonra normal biri oldum. Annem bunun Tanrı'nın bir lütfü olduğunu söyledi ama onun Tanrı'ya inanıp, inanmadığım bilmiyorum. Babam ne zaman o on yıldan bahsetse gözleri dolar. O zaman onlar da gençmiş, ben doğduğumda on sekiz yaşındaymışlar, o dönemki fotoğraflarına baktığımda yüzlerinde masumiyet ve endişe görüyorum. Muhtemelen gençliklerinin büyük kısmını yaşayacak mıyım yoksa ölecek miyim diye endişelenerek geçirdiler, hayatlarında başka bir şeyin var olduğunu düşünmek bile zor.

Ve işte şimdi annemin amcığma bakıyorum. Kıçının deliği de görünüyor. Fotoğrafı çeken babam olmalı ve onun da çıplak olduğunu, aletinin sertleşmiş olduğunu tahmin etmek zor değil. Ben de sertleştim -gerçi bu fotoğrafı görmeden önce olmuştu- ama devam edip etmemekten emin değilim. Babam annemi ya daha yeni becermiş ya da becerecek. Beni var eden insanlar bunlar ve tam bu şekilde yaptılar. Ben her neysem, işte orada oldu, kendi aralarında yaptıkları bir karışımla beni pişirdiler. Kendim olmaktan memnun olmadığım zamanlarda, kötü yönlerimin sadece bana ait olduğunu, onların benden önceki nesilde ya da etrafımda olmasını tercih ettiğim insanlarda bulunmadığını düşünmeye çalışıyorum.

Gözlerimi kapatıp kendi karımı ve altı aylık kızımızı düşünüyorum. Yan odada uyuyorlar, böyle karanlıkta oturup eşi için başka erkek arayanların takıldığı bu siteye baktığımda onlar sanki millerce ötedeymiş gibi hissediyorum. Evlendikten sonra arada sırada bu siteye bakmaya başladım. Karımın böyle bir şeyi kabul edeceğine ihtimal bile vermiyorum ama ben başka insanların karılarının fotoğraflarına bakarak mastürbasyon yapıyorum. Karımın fotoğraflarını yayınladığımı ve onun başka erkeklerle düzüştüğünü düşünerek de mastürbasyon yaptığım oluyor. Bu tip düşüncelerin neden hoşuma gittiğini bilmiyorum ama bu yönümü karıma

göstermememem gerektiğini biliyorum. O aydınlık dünyanın bir parçası/benim bu yönüm ise karanlık dünyaya ait ve bu ikisini yan yana getirmemek kesinlikle en iyisi.

Tarihin tüm büyük canavarlarının bir zamanlar annelerinin kuzuları olduğu şeklindeki sözü hatırlıyorum. Ve elbette bizim gibi çok büyük canavar olmayanlar da annelerin kuzu-suyduk.

Annemin babam tarafından çekilmiş fotoğrafına bakıyorum ve dünyaya getirdikleri, sevip, endişelendikleri kusurlu "ben"! düşünüyorum. İstemeden kendi kızımın doğumu geliyor aklıma, kan ve mukusun içinde, vakumun içinden çıkan kafası uzamış gibiydi. O esnada iyi bir kızın kötü genlere sahip olmasına neden olduğumu, korkunç bir hata yaptığımı düşünmüştüm ama sonra o his eriyip, gitti ve önümde duranın tamamen iyi bir şey olduğunu fark ettim. Karımı ve pislik içindeki bebeğimi öptüm. Kimi zaman ona baktığımda onun da benle aynı malzemeden yapılmış olduğu düşüncesi midemi kaldırıyor ve üstelik o malzemenin tam olarak ne olduğunu bilmiyorum.

Uyudukları odanın kapısına bakıyorum ve o kapıdan içeri girebileceğimi biliyorum. Oda serin. Gidip onların yanma uzanabilirim, aletim iner ve onların masumiyetine dahil olabilirim. Oldukça cazip bir fikir ama nedenini bilmesem de yeniden bilgisayar ekramna bakma ihtiyacı duyuyorum.

Parmaklarımı aletime bastırıp, okşuyorum. Hem iyi geliyor hem kötü. Amcığa ve kıç deliğine bakıyorum, baktığım bazen anneminki bazen de kocasının başka erkeklerle paylaşmak istediği tanımadığım bir kadmmki. Gelecekte eşimin bu ekranda görünecek amcığım hayal edebiliyorum, onu ikna etmişim, fotoğrafını çekip bu siteye koymuşum ve yabancı bir erkeğin bu amcığı beğenip, gelip onu becermesi umuduyla bekliyorum. Bazen sadece et görüyorum. Ama anneminkine bakarken boşalıyorum. Bir anlığına dünyadaki her şeyin yerli yerinde olduğu fikrine kapılıyorum; korkunç ama gerçek bir sır kulağıma fısıldanmış gibi sanki ve bunu duymuş olmak beni daha güçlü kılıyor. Ama sonra anlıyorum ki bu sır gerçek değilmiş, anlıyorum ki hiçbir şey bilmiyorum, hatta kendi arzularımın ne anlama geldiğini bile bilmiyorum.

Boşalmam dört, beş saniye sürüyor.

İşim bittiğinde, "Anne,"dediğimi duyuyorum. Daha çok bir çığlık gibi. Şimdi bir hüzün var içimde. Aletimi pantolonuma sokuyorum. Ayağa kalkıp, ışıkları açıyorum ve karımla çocuğumun yanma gitmeden önce duş almam gerektiğini düşünüyorum. Aklıma bir anımız geliyor. Tamamen iyileştiğim sene Dört Temmuzda dağa gidip, annem vç babamla kamp yapmıştık, keyifleri yerindeydi, ateş yaktık, mantar pişirdik, yıldızların altında oturup, şarkı söyledik. O zaman bana dünyanın bütün büyük soruları cevaplanmış gibi gelmişti. Kendi kendime eğer benim hayatımın hikayesi buysa, hepimizin hikayesi buysa, bu iyi bir final olur diye düşünmüştüm.

KİMSE MELEK DEĞİL

Bebek neredeyse sürekli ağlıyordu ama kadını kısacık uykusundan uyandıran onun sessizliği oldu. Yerinden kalkıp, beşiğe baktı. Beşikte bir çekirge vardı. Sarı battaniyenin altından başını çıkarmıştı, vücudunun geriye kalanı ise battaniyenin altına sıkışmıştı. Zıplamaya çalıştı, beceremedi, bir daha denedi, olmadı. Bebek çekirgenin yanında yatıyordu, tuhaf bir şekilde sessizdi. Gözleri, iri, içine çökmüş oyuklardan halsizce bakıyordu. Uzun parmaklarını çekirgeye doğru uzatmıştı. Çekirge bir bacağını battaniyenin altından çıkarıp, yukarı doğru kaldırdı. Yapılması gereken şey hayvanın başını ezmekti ama bunu düşünmek bile kadının başını döndürdü.

Bir an bu bebeğin kendisinin olduğunu hatırlayamadı, ne kabini ne de içerideki diğer eşyaları anımsayamıyordu ve kimi zaman olduğu gibi kendini yine kaybolmuş hissetti.

Artık karanlık çöküyor ve Daddy kapıdan içeri giriyor. Adamın Daddy adını nerden aldığını bilmiyor ve bu ismin dışında başka bir ismi var mıydı hatırlamıyor ama olmalı çünkü kadının bildiği kadarıyla bu dünyaya gelen herkese bir Hıristiyan ismi verilir. Bebeğin bile bir ismi var; bu ismi kullanıp kullanmadıkları çok önemli değil, ama var. Daddy içeri giriyor ama kadına bakmıyor, dönüp arkasına bakıyor sanki ormandan gelen bir şeyin onu takip ettiğine inanıyor-muş gibi.

Daddy hep şimdi olduğu gibiydi. Onu hep aynı hatırlıyor, değişen hiçbir şey yok. Kendisi küçük bir kızken ve paylaştıkları bir baba hala hayattayken bile Daddy aynıydı. Yaşlı adam sürekli hastaydı, kabinin

köşesindeki yatakta yatardı, ona ve Daddy'e sürekli yakınırdı: *Karnım aç benim. Bana yiyecek ne getirdin? Hiçbir şey mi? Kız bana sadece çavdar ekmeği veriyor, açlıktan öldürecek beni, mideme gittiği gibi çıkıyor- Annesi- Tanrı onu kutsasın- bana doğru düzgün yemek verirdi. Damarlarımdaki kan çekildi, kolumu kaldıracak takatim yok artık, yastığımı bile düzeltemiyorum. Ya sana ne demeli? Çıkıp ormana gidiyorsun ve gelirken getirdiğin tek şey ağaçların kokusu. Hiç mi hayvan bulamıyorsun? Hiçbir şey mi vuramıyorsun, bir tavşan, bir sincap bile?*

Daddy bir süre kadına bakmadan kapıda öylece dikiliyor sanki yaşlı adamın sızlanmaları onunda kulaklarında çmlı-yormuş gibi. Daddy muhtemelen yaşlı adam onun yaşındayken nasıl görünüyorsa öyle görünüyor, tabi Daddy'nin her zaman şu anki kadar yaşlı göründüğü ve bundan daha fazla yaşlı görünmeyeceği gerçeğini saymazsak. Kadın onun on dört yaşında olduğu zamanı anımsıyordu, o zamanlar yüzü daha sertti, vücudunda sanki kayalara bağlanıp, güneşin altında bırakılmış gibi izler vardı.

Gelirken beraberinde ormanın kokusunu getiriyor, tüm bu odaya sinen o koku, kadının hayatı boyunca gördüğü tek yer bu oda oldu.

Daddy tavşan derilerini masaya yayıyor. Üzerlerinde ince şeritler halinde kan izleri var. Daddy onları çıkacağı bir yolculuğun haritasına bakıyormuş ya da çıktığı avm resmini izlermiş gibi inceliyor. Sonra keskin bakışlarla kadına dönüyor.

Kadın, Daddy'nin bu sabah çişinde ne Jbulduğunu biliyor

olabileceğini düşünüyor.

"Bebek sessiz," diyor Daddy. "Genelde yoldan gelirken onun bağırdığını duyuyorum sanki bene eve çağırıyormuş gibi."

r ■

Tavşan derilerini omzuna atıyor ve onları götürüp, pencerenin önüne koyuyor. Sonra da beşiğin yanma gidiyor. Eğilip, bir elini bebeğe doğru uzatıyor. Kadın onun diğer elinde bir şey sakladığını fark ediyor.

"Bebeğe güneş gelmesini engelliyorsun,"diyor kadın.

Daddy doğrulup, ona sert bir bakış atıyor ama sonra gözlerini başka tarafa çevirip, bebeğin yanından uzaklaşıyor. "Neden bu kadar sessiz?" diyor.

"Belki de bağırmaktan bitkin düştü artık. Muhtemelen birazdan yeniden başlar."

Daddy anlamış gibi başını sallıyor.

Derisi yüzülüp, güneşe bırakılmış tavşanlar da derileri gibi kırmızı kanlı şeritlerle kaplılar, mavi renkli damarları da görebiliyor. Derilerini yeniden üzerlerine diktiğini hayal ediyor. Ama şu anda gördüğü şeyin sadece kas olduğunu biliyor ve kasın et olduğunu ve etin, besin olduğunu, bu tavşanların gövdeleri yiyebileceği türden bir şeye benzemiyor, bunlar sanki bu dünyaya ait şeyler değiller, cennette meydana gelmiş ve utançla bu dünyaya bırakılmış birer hata gibiler.

"Keşke onları buraya getirmesen. Bebeği korkutuyorlar. Deriler de öyle - sabahları dışarıda halletsen. Niye tüm gece onların kokusunu almak zorunda kalıyoruz ki?"

"Hayatın kokusu. Ayrıca bu tip şeyler Bebeği korkutmaz. Henüz o kadar ana kuzusu olmadı. Onun için deriler herhangi bir şeyden farklı değil. Tavşanlardan birini alıp o battaniyenin içine koysam, öylece bakar, dokunur ve ne olduklarını anlamak için alıp ağzına götürür/' Kadına yine sert bir bakış atıyor ama sonra arkasını dönüp, cebine bir şey koyuyor. Kadın cebine koyduğu şeyin tavşan bacağı olduğunu biliyor. Adam kendi kendine, "daha ana kuzusu olmadı,"diyor.

Daddy sobanın başına gidiyor ve ellerini ısıtmaya çalışıyor, sobanın yanmadığını görmüyor.

"Bugün nasıl oldun?"

"Daha iyiyim."

" Düşük ne zaman olmuştu?"

"Bilmiyorum. İki ay olabilir. Bu sabah kanamam oldu."

Kan kelimesini duyan adamın gözleri kısılıyor, kadın onun yüzündeki açlığı görebiliyor. Adam yeniden Bebeğe bakıyor, ardından camın kenarında duran tavşan derilerine ve batan güneşe bakıyor.

Kadın bazen ikinci bebeği düşünüyor- iki ay önce kaybettiği bebeği- onu hep tombul bir bebek olarak hayal ediyor, bronz tenli, koyu yeşil gözlü, sarı bukleleri var ve ciddi bir ağzı. Oysa düşürdüğü bebeğin hayallerindeki ile alakası yoktu; çirkin, çarpık bir şeydi, sanki kıskanç ya da sinirli ya da sadece ahmak bir şey içeri girip, mükemmel bir varlığa dönüşecek o şeye işkence etmişti. Daddy onu anne ve babalarının mezarlarının bulunduğu arka bahçeye gömmek yerine, götürüp ormanda bir yerlere gömdü- kadın neresi olduğunu bilmiyordu ama bir gün öğreneceğini biliyordu. Daddy gömdükleri şeyin henüz bir insan olmadığım, o yüzden dua etmeye gerek olmadığım söyledi. Ayrıca kadına endişe etmemesini, iyileştiği zaman Bebek gibi düzgün bir çocuk yapacaklarını söyledi.

Kadın o an "Bebek de düzgün değil ki/' diye düşünmüştü. Hala da böyle düşündüğü zamanlar oluyordu.

"O tavşan ayağını ona vermeyeceksin değil mi?"

Daddy ellerini ceplerine koydu ve omuz silkti. "Hayır, öyle bir şey düşünmüyordum. İstersen senin olsun."

"İstemiyorum. Kötü şans getirir diyorlar, gerçi benim için bunun bir anlamı yok. Şans ve kutsanmak iki farklı şeydir ve bizim ihtiyacımız olan Tanrı'nm bizi kutsaması."

Kadın Bebeğin yanma gidiyor ve çocuğun solgun, içine göçmüş göğüs kafesinde kırmızı bir leke görüyor, sanki meme ucunda bir yırtık var gibi. "Bebeğe kan sürmüşsün."

"Dünyaya kan içinde geldi zaten ve muhtemelen öyle de gidecek. Neticede melek değil, öyle değil mi?"

"Ne demek melek değil?" Akima yine ikinci bebekle ilgili kurduğu hayal geliyor. O denli mükemmel ki altın gibi parlıyor. Önünü bile göremeden Bebeğe doğru bir adım atıyor.

Daddy bir süre kadına bakıyor, ardından sobaya doğru gidiyor. Kadın düşük yapıp, hastalanmasının ardından Daddy'nin kendisine yumuşak davrandığının farkında ama bu tavrının çok uzun sürmeyeceğini de biliyor.

"Burada kimse melek değil,"diyor adam sessizce. "Ben öğrendim bunu. Sence melekler ne yiyor? Sence nasıl yaşıyor onlar? Bizler gibi değil. Biz o kadar ayrıcalıklı değiliz. Sıradan bir erkek. Sıradan bir oğlan çocuğu. Ondan önce de sıradan bir bebek. Yani Bebek de bir oğlan çocuğu olacak ardından da benim gibi bir erkek olacak. Ve benim gibi bir erkek olduğunda bana ve sana benzeyerek kendini var edecek, kanımızda ne varsa onda da o olacak."

"Sessiz ol artık, hadi sobayı yak."

"Yorgunum. Sobayı yakarsam tavşanları pişirir misin?"

Kadının yine başı dönmeye başladı. Bu baş dönmesi onu rahatlatıyordu, sanki bu girdap onu bu hayattan bir başka hayata götürebilirmiş gibi hissediyordu, daha iyi, daha temiz, kanın olmadığı bir hayata...

Beşiğe doğru yürüyor.

Bebek esneyecekmiş gibi ağzını açıyor ve ağzından çıkan beyaz renkli bir sıvı dudağından aşağı doğru sızıyor. Ağzını ve gözlerini kapatıyor ve başını sağa sola çeviriyor. İncecik bir sıvı bu ve kokuyor. Sıvının içinde bir şeyler olduğunu görüyor ama ne olduğunu anlayamıyor. Bebeğe bir şey yedirdiğini hatırlamıyor. Bir an akima onu belki de hiç yedirmediği geliyor. Bebeğin adını hatırlamıyor, Bebeğin nasıl doğduğunu, nasıl hamile kaldığını bile hatırlamıyor. Odadaki çiğ et kokusundan başka hiçbir şey düşünemiyor artık. Ve güneş batıyor.

İSTİSMAR

Babam geçimini hayvanlardan sağlıyordu. Bodrumda çinçilya yetiştirirdi. Safra keseleri için ayıları, boynuzları için geyikleri ve Tanrı bilir başka neleri vururdu. Horoz dövüşü, köpek dövüşü, köpeklerle dövüşmesi için ağaçlara zincirlenen rakunlar vs. Evin içinde egzotik kuşlar beslerdi; yüzlercesini birden getirirdi ama ancak bir düzine kadarı hayatta kalırdı. Ölenleri birlikte gömerdik, hayatta kalanları da elimizden geldiğince yaşatmaya çalışırdık. Sonra birileri gelip onları babamdan satın alırdı. Annem birkaç tanesini kendisi için ayırırdı ve onlara konuşmayı öğretirdi, onlara dokunulmazdı.

F

Bir süre sonra annem dayanamadı, muhtemelen tüm o hayvanlar ve ölüm ve babamın hiçbir zaman gerçek bir işi olmaması ve eve giren paranın çoğunun yasal yollardan kazanılmıyor olması onu bıktırmıştı. Sanırım annem normal bir hayat istiyordu ve bu yüzden de gitti.

Ben o zaman on yedi yaşındaydım. Gittiği sabah babam onun kuşlarının boyunlarım teker teker kırdı. Sanırım annemle ilgili anılarının canlanmasını istemiyordu.

O ilk on yedi sene kan, acı ve ölümle doluydu. Benim de büyüyüp babam gibi bir adam olacağımı düşünmüş olabilirsiniz ama öyle olmadı. O konuşabilen kuşlar, onların boyunları kırılırken çıkan ses sabrımı taşıran son damla oldu.

Ve ben de annem gibi evi terk ettim.

Aradan on sene geçti ve ben ne et yiyorum ne de deri giyiyorum. Hatta yünlü ve söylemeye gerek var mı bilmem ama ipekli giysiler bile kullanmıyorum. Yumurta yemiyorum, süt içmiyorum. Hayvanların istismar edilmesi ile bağlantılı olabilecek herhangi bir şeyi yapmamaya özen gösteriyorum. Belirli bir şeye değil de genel olarak dünyadaki adaletsizliğe karşı tepki verdiğime inanmayı seviyorum. Annemin istediği gibi normal koşullarda büyümüş bir çocuk olsaydım bile, aynı şekilde davranacağımı düşünmek hoşuma gidiyor.

Ben hayvan hakları savunucusuyum. Elimden geleni yapıyorum. Bir şeyler çaldığım, bir yerlere hasar verdiğim oldu. Hayvanlar üzerinde test yapılan laboratuarlara, kürk için hayvan yetiştiren çiftliklere girip, ekipmanlarına hasar verdim. Hayvanları makinelerin dişlilerinden kurtarmaya çalıştım, bütün sorunu çözmeye yetmese de acı çeken her varlığın kurtarılmaya değer olduğunu hiç aklımdan çıkarmadım. Bu eylemlerden daha fazlasını yaptığımız da oluyor. Çoğu kişinin yapmak istemediği, sırt çevirdiği şeyler. Ama ben yaptığım şeyden eminim. Hiçbir şey beni durduramaz.

Sadece bu aralar biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Herkesin tatile ihtiyacı vardır.

On senedir Wahington devlet ormanında kiraladığımız kulübeye taşman babamı görmedim. Onu senede iki ya da üç kez arıyorum. Aslında bir şey konuştuğumuz filan yok. Onu sadece hayatta olduğundan emin olmak için arıyorum. Giderek çöküyor. Sesinden iyice yaşlandığını anlayabiliyorum. Boş kafeslerin kapıları açık halde öylece durduklarını, bir zamanlar keskin ve parlak olan aletlerin paslanıp, toz tuttuğunu hayal edebiliyorum. Babamın kariyerine hayvanları istismar eden biri olarak devam etmediğine inanmak benim için önemli. Bizim için o harika bir hedef olurdu ama onu seviyorum -yapacak bir şey yok.

Kulübe harap halde ve neyse ki etrafta kurban edilmeyi bekleyen herhangi bir hayvan yok- yere çivilenmiş, duvarlara asılmış ya da gizli bir yerden çığlığı yükselen herhangi bir şey yok. Sadece havada gezinen kelebekler ve şişman sivrisinekler var.

F

Babam çökmüş, saçı sakalı bembeyaz. Kulaklarından kıllar çıkıyor. Suratı sert ve kırış kırış. Kulübenin kapısını açıp bana gülümsediğinde yüzünde sanki plastik bir maske varmış gibi geliyor. İlk başta ürkütücü görünse de bir süre sonra ortada hiçbir tehlike olmadığını anlıyorsunuz.

Ne haber baba?

Neredeyse tıslayarak: "Koca Ayak," diyor.

Düşündüğünüz kadar rahatlamadım. Doğruyu söylemek gerekirse durumu o denli dokunaklı geldi ki kendimi çok kötü hissettim. Orada öylece oturuyordu, gözlerini kırpıştırıyor, sırıtıyordu. Babam bitik haldeydi ve efsanevi bir canavarın peşine düşmüştü. Bir an Koca Ayağın gerçek olabileceğini düşünmeye çalıştım. Daha da kötüsü babam onu yakalasın istedim. Gözündeki o ışık -ne kadar kötücül ve ahmakça olursa olsun- sönmesin istedim.

Tanrının izniyle onu yakalayacakmış.

Yüzünde şu anda o denli kendinden emin ve sert bir ifade var ki artık durumun dokunaklı olduğunu düşünmüyorum. Bu hali tüylerimi ürpertiyor.

Bana patates pişiriyor. Onun yediği marketten alınmış, kanlı eti görmezden gelmeye çalışıyorum. Sonra bana bir dizi tabloit gazeteden kestiği kupürleri gösteriyor. Hayvanı canlı ya da ölü getirene para ödülü var diyorlar.

Suratı bana eziyet edilmiş ve kafese tıkılmış şempanzelerin yüzünü anımsatıyor. Omuzları sürekli bir şeyler aramanın bezginliği ile çökmüş gibi. Yüzündeki hüzün kayboluyor, gözlerindeki gaddarlığı ve o aç sırıtıştaki ahmaklığı görebiliyorum.

Babam camın kenarında oturuyor ve dışarıyı izliyor, bakışları derin ve düşünceli. Dudakları aralanmış ve başı hafifçe ileri geri sallanıyor. Kulaklarının da hafifçe titrediğini görebiliyorum.

Babam her sabah eski bir köprüden geçip, ormana gidiyor. Namlusuna sakinleştirici* yerleştirilmiş bir silah taşıyor- ben de bunlardan kullandım ama tamamen farklı koşullarda- bir de sırt çantası var. Omuzları düşmüş, kamburu çıkmış halde ormanın derinliklerinde kayboluyor.

Geceleri ormandan gelen gürültüler duyuyorum; uyanmama neden oluyorlar ve Koca Ayağı düşünüyorum. Babam hala ayakta oluyor ve camdan dışarıya bakıyor.

Rüyalarımda ya babamı ya da Koca Ayağı görüyorum. Çoğunlukla ikisinin birbirlerine karışmış halde görüyorum, gördüğüm yüz şeytani ve

masum, hüzünlü ve sert oluyor. Rüyamda başka hayvanları da görüyorum; bunlar çoğunlukla kurtaramadığım ya da ağır eziyet gördüğü için öldürmekten başka çaremin kalmadığı hayvanlar. O denli bitkin düşüyorum ki kendimi hiç uyumamış gibi hissediyorum. Gün içinde babamın dönmesini bekliyorum. Sık sık uykuya dalıyorum ve yine rüya görüyorum. Sadece hayvanları değil, insanları da görüyorum rüyamda, bedenlerini ve zihinlerini yok etmeye çalıştığım insanlar bunlar. Bazen uyandığımda hala rüya görmeye devam ediyorum. Şahit olduğum tüm o acıyı düşünüyorum.

Sonra kuşların seslerini duyuyorum, babamın kokusu geliyor burnuma ve bazen de daha derinlerden gelen bir koku alıyorum, sanki ormanın derinliklerinde, küflenmeye başlamış bir yaratığın kokusu bu. Gözetlendiğimi hissediyorum, kendimi çıplak hissediyorum, korkuyorum.

Babam topallayarak eve dönüyor. Yakalayacağım onu diyor. Kanlı etini yiyor. Camdan dışarıya bakıyor.

Geceleri ormandan sesler geliyor. Bir hafta önce sorsalar geyiklerdir derdim. Artık emin değilim.

Yeterince uyumuyorum. O rüyalar uyanıkken de peşimde. Gözlerimi kamaştıran güneşe rağmen doğrudan ormanın derinliklerine bakıyorum. Yosunların ve karanlığın kumaş gibi kapladığı yerler, toprağın kokusunun kör edici olduğu yerler. Daha önceleri de böyle zayıf düştüğüm oldu. Neredeyse her gösteride kendimi zayıf hissettiğim bir an olmuştur. Ama zayıflık salim bir kafayla üstesinden gelinebilir bir şeydir.

Üstesinden gel, diyorum kendi kendime. Doğru düşün. Kontrolü ele geçir, doğru düşün.

Bir şeyler yapmaya karar veriyorum. Babamı çok seviyorum ama onun temsil ettiği şeyden nefret ediyorum. Bir saat bekleyip ardından ormanda onun izin süremeye başlıyorum ve bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Onu sevdiğim için mi yoksa bugüne kadar yaptığı ve yapmayı planladığı şeyden nefret ettiğim için mi? Babamın içindeki o hüzünlü canavarı öldürmek için mi takılıyorum peşine? Hatta benim sadece takip eden değil aynı zamanda takip edilen olduğumu bile düşünüyorum, sanki babamın takip ettiği yaratık aslında benim peşimde, babamı sadece yem olarak kullanıyor.

Hiçbir şeyden emin değilim.

Bildiğim tek şey, ormanda karşılaşacağız ve babamın boynunu kıracağım.

Bunu daha öncede yaptım, hem insanlara hem de hayvanlara, bir tür sefalete son vermek için. Köprüyü geçerken aklımda sadece bu var.

Dün gece hafif bir yağmur vardı, hala da devam ediyor bu da ayak izlerini takip etmemi kolaylaştırıyor.

Bu orman karanlık, dopdolu ve küf kokuyor. Böceklerin ve ufak hayvanların seslerini duyuyorum ve bazen de göremediğim ama diğer hayvanlardan daha büyük olduğunu tahmin ettiğim bir şeyin sesini duyuyorum. Zihnim açık, kendime devam et diyorum. Adım adım ilerliyorum.

Kavak ağaçlarının arasındaki boşluktan güneş sızıyor. Babamın ayak izleri burada yön değiştiriyor. Takip etmeye devam ediyorum ve elli metre ötede, bir ağaca yaslanmış, uyuduğunu görüyorum. Ellerini göğsünün üzerinde kavuşturmuş^ çantası ve tüfeğini yanma bırakmış. Yaklaştıkça nefesini duyabiliyorum. Etrafa bakmıyorum, orman dinginlik içinde. Babam da öyle. Sanırım kalp atışlarını da duyabiliyorum. Belki de benim kalbimin sesi bu. Ya da belki o yaratığın. Bir an babamın aradığı Koca Ayağın ben olduğunu düşünüyorum. Babamın tepesinde dikildiğimi ve ardından eğilip, iri siyah ellerimle, çok da çaba sarf etmeden boynunu kırdığımı hayal ediyorum.

Ve tüm kalp atışlarını tek bir kalp atışı olarak duyuyorum.

Ufak, siyah bir karınca babamın yüzünde dolaşıyor ve onun öleceğini düşünüyorum, dünyaya daha fazla zarar vermeden. Eğer o yaratık ormanın karanlıklarından bizi izliyorsa artık güvende olacağını biliyor.

Evet, diyorum. Tamamdır.

Ve uzaklaşıp gidiyorum

AÇLIK

Bir keresinde arkadaşlarından birine anal sekse olan düşkünlüğünden bahsetmişti ve adı hemen "kıç becerene" çıkmıştı. Bu kelimeden nefret ediyordu. Bu izah edemediği bir saplantıydı işte. Sadece karanlıkta yapıyordu ve hemen ardından da karanlıkta duş alıyordu. Ayrıca bu işin içindeki ironinin de farkındaydı: yemek yemi eylemi, dışkılamak eyleminden bahsetmeye bile gerek yok, midesini bulandırıyordu. Bu nedenle de çok zayıf bir adamdı, neredeyse sadece protein içeren bir iki gıda ve salatayla besleniyordu. Karısı ise giderek şişmanlamıştı. Bir seneden fazla süredir seks yapmıyorlardı.

Karısı bu denli çok kilo almasını bir dizi düşük yapmasına ve doktorun asla çocuk sahibi olamayacaklarını söylemiş olmasına bağlıyordu. Tanıştıkları zaman hafif kiloluydu ama artık iyice şişmanlamıştı. Adam o kadar uzun zamandır porno kanallarına bakıp mastürbasyon yapıyordu ki artık gördükleri onu tahrik bile etmiyordu. Çaresizdi ve karısıyla yeniden cinsel ilişki kurabilme umuduyla ona dokunmaya karar verdi. Kadın yan tarafına dönmüş uyuyordu. Tüm gücüyle uğraşıp, onu yüz üstü çevirdi ve geceliğini sıyırdı. Kadının baldırları adamın kalçası kadardı, kalçası ise adamın beli genişliğindeydi. Yine de şehveti mide bulantısına ağır bastı. Kadının içindeki o kirli yere girmekten başka bir şey düşünemiyordu. Kadının kalça derisi sarkık ve buruş buruştu ve adam bir süre sonra anladı ki ne kadar uğraşırsa uğraşsın kıç deliğini bulamayacaktı. Kadının uyanıp, ona baktığını görünce geri çekildi.

Bir şeyler yapılması gerekiyordu.

İş yerinden iki haftalık izin aldı. Arabanın bagajını gizlice bir şeyler yükledi. Ve ardından karısını alıp dağa doğru yola çıktı. Kadına böğürtlen ve mantar toplamaya gittiklerini söyledi. Kadın et yemeyi seviyordu-sadece pastırma ve sosisle besleniyordu diyebiliriz, hatta sabah kahvaltılarında akşamdan kalan biftekleri götürdüğü de oluyordu-dolayısıyla bu yolculuk ona pek de hitap etmedi. Yol boyunca acıktığı için sızlanıp, durdu. Adam onun bu haline hem üzülüyor hem de kızıyordu. Nihayet dağda kamp yapacakları yere geldiler.

"Şimdi,"dedi adam, "Bunu birlikte halledeceğiz. Burada on dört gün kalacağız ve sadece mantar ve böğürtlen yiyeceğiz ve sürekli kilo almana neden olan bağımlılıklarını ortadan kaldıracağız." Bu söylediklerini daha önceden kendi kendine prova etmişti ve kadın şaşkınlıkla ağzını açtığında-yanak denilen et tepeciklerinde açılan küçük bir delikti bu- bir şey söylemesine mahal vermeden "Bu bir müdahaledir,"dedi.

Kadın gece boyunca kadının ağlama seslerine uyandı. Zaten uyku haplarına bağımlılığı vardı. Bunun nedeninin kadının gece çıkarttığı sesler olduğunu düşünüyordu, midesinden gelen gurultular ve çıkardığı gaz sesleri ama bir taraftan da uyku sorununun daha derinlerdeki, başka bir nedenden kaynaklandığını da hissediyordu. Neticede on dört geceyi atlatmaya yetecek kadar çok hap getirmişti yanında. Bu gece iki tane hap almış böylece kadının gürültüsüne tahammül etmek zorunda kalmadan uykuya dalabilmişti.

Kadın ertesi gün epeyce keyifsiz görünüyordu. Adam kendi kendine bunu neden yaptığını bir daha hatırlattı. Bunu kendi gelecekleri için yapıyordu; şimdi acı çekeceklerdi ama daha sonra ödüllerini alacaklardı.

"Sen benim nasıl bir açlık çektiğimi anlamıyorsun,"dedi kadın.

"Sen de benim yanında uyuyabilmek istediğimi, seni arzulamayı istediğimi anlamıyorsun. Eskiden yapabildiklerimi yapmak istiyorum yani seni düşünüp sertleşebilmek istiyorum."

Kadın başını başka tarafa çevirdi, "sertleşmek" kelimesi yüzünden sanki. Adam kadına biraz daha yaklaştı. "Sana bakıp, seni becermeyi nasıl da istediğimi düşünmek istiyorum. Evet, seni becermek istiyorum!"

"Ben açlıktan ölüyorum!" diye bağırdı kadın ve gözyaşlarına boğuldu.

"Lütfen, tamam ama artık. Bak, çok daha iyi olacağız. Seni Virgin Adalarına götüreceğim. Yıllardır giyemediğin o mayolardan giyeceksin. Güneşin altında kumlara uzanacağız ve her şey çok güzel olacak. Buradan ayrıldığımız zaman çok daha başka bir biçimde yaşayacağız." Adam geleceği görebiliyordu. Güne greyfurt ile başlayacaklardı. Buzdolabı meyve ve sebzeyle dolu olacaktı; üzüm, kivi, çilek, lahana, domates, havuç.

Bunları düşünürken hafiften acıktığını hissetti. Açlığı unutmak için yeniden kadının kalçasının bir zamanlar nasıl olduğunu hayal etmeye başladı, her seferinde sanki ilk kez yapıyormuş gibi heyecanlanırdı.

Kadının tombul elini eline aldı. "Hayatımız boyunca devam edecek değişiklikler için iki hafta küçük bir bedel,"dedi.

"Ya balıklar?" dedi kadın.

"Ne?"

"Evdeki balıklarımız."

"Ah, onları unutmuşum. Sanırım döndüğümüzde iskeletlerini buluruz. Dert etme,yenilerini alırız. Hadi şu böğürtlenlerden ye biraz. Çok lezzetliler.

İkinci gece de aşağı yukarı ilk gece gibi geçti. Tek fark kadının artık inleyerek değil hıçkırarak ağlamasıydı. Adam haplardan ekstra bir yarım doz daha aldı yine de uyuyamadı. O bildik can sıkıntısı başlamıştı yine ve adam karısına öfkeyle baktı ama zihni yavaşlıyor gibiydi ve biliyordu ki bir anlığına hiçbir şey düşünmese uykuya dalabilecekti. Çadırın içi epeyce sıcaktı ve tuhaf bir koku vardı. Kendi kendine bunların hiç birinin önemli olmadığını söyledi; uyu artık dedi. Sonunda bir hap daha aldı ve haplar hafif bir mide bulantısı yarattıysa da nihayet uykuya daldı.

Sonraki gün öğleden sonra kadın yere bağdaş kurmuş oturuyordu, yüzü epeyce solgun görünüyordu, kamburu çıkmıştı ve ağlamaya devam ediyordu. Adam onun yanaklarının hafiften zayıflamış olduğunu fark etti ve gülümsedi. Gidip mantar topladı ve kadına sürpriz yapıp sakladığı et bulyonu mantar yemeğinin içine attı.

O gece kadının midesinden öyle sesler geldi ki adamın gözüne uyku girmedi. Ormandaki hayvanlardan biri de bu seslerden ürkmüş gibi bağırıyordu. Bir hap daha aldıysa da uyuyamadı.

Sonraki gün kadın daha da çökmüş görünüyordu. Ağlamıyordu ama yere bağdaş kurmuş, ileri geri sallanıyordu. Adamla sadece birkaç kelime

konuştu. Bazen gözlerini gökyüzüne dikip, hiç kıpırdamıyor bazen de sanki bir şeyler arıyormuş gibi etrafına bakmıyordu.

"Beni korkutamazsın,"dedi adam. "Ben iyiyim, dolayısıyla senin de iyi olduğunu biliyorum."

Kadın gözlerini adama dikmiş öyle bir bakıyordu ki adam gerçekten de korktu. Kadının bunu fark etmesini istemediği için de başka tarafa bakmaya başladı. "Bu açlık,"dedi kadın, "nasıl bir şey olduğunu bilmen mümkün değil."

Aslında adam da mantar ve böğürtlenin doyurucu olmadığının farkındaydı. Öğlen yemeğini yerlerken, "Her şey kafada biter," dedi. "Yemek sadece besin değeri ile ilgilidir. Hayatta daha önemli şeyler var." Kadın tavadaki mantarlara bakarak, "Mesela ne?" diye sordu.

"Aşk, seks gibi."

"Hepsi bu mu?"

"Bir düşünelim. Hayır. Mesela uyumanın verdiği zevk var."

"Aşk," diye mırıldandı kadın. "Seks. Uyumak."

Birkaç günü daha böyle geçirdiler. Kadın sessizdi ve zamanın çoğunu gökyüzüne bakarak geçiriyordu. Bazen de yerinden kalkıp, ormanda yürüyordu. Adam onun tuvalet ihtiyacını gidermek için gittiğini düşünüyor o yüzden de onu takip etmiyordu. Kendi dışkısı artık lapa gibi bir şeye dönmüştü ve bu da onu endişelendiriyordu. Dışkılamak zorunda olunmayan bir hayatın ne kadar güzel olabileceğini düşünerek gülümsedi.

Kadın bir kütüğün üzerine oturmuş, kucağına bakıyor, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Kadının ormanda bir şeyler avlamış olabileceğinden şüphe etti ama bunu becerebileceğine de pek ihtimal vermedi.

Kadını incelemeye koyuldu, bazı yerlerinin zayıfladığını görebiliyordu. Göbeği, göğüsleri, kolları. Elbette bu bölgelerdeki deri de sarkmıştı ama eninde sonunda toparlardı. Kadın gün gelecek yine evlendiği kadın olacaktı.

Kadının yatakta çıplak uzandığını hayal etti, sırtı kendisine dönüktü ve kıçını havaya dikmişti. Bir ara kendisine bakmak için başını çeviriyor ve "Bizim için yaptıklarından dolayı teşekkür ederim. Hadi becer kıçımı," diyordu. Bu hayal adamı yine gülümsetti.

Adam o gece huzursuz bir uykudaydı. Aldığı tüm ekstra haplara rağmen yarı uyanıktı çünkü kadının kendisini izlediği gibi hisse kapılıyordu. Ertesi sabah kadının göz çukurlarının iyice çöktüğünü fark etti- aslında yüzünün tamamı çökmüştü. Kendisi de bitkin ve açtı (gerçi o buna açlık demezdi) ama yine de mutlu sayılırdı.

"Güzel görünüyorsun,"dedi kadına. "İlerleme kaydediyoruz."

Kadın onu onaylarcasma başını salladı ve o sırada midesinden bir çığlık koptu. Adam hemen uzaklaştı.

O akşam kadın adama daha yumuşak, daha yakın davrandı. Ateşin başına oturdular ve kadın adama yaslandı. Tüm gün boyunca sessiz, sedasız adamı takip etmişti ve adam onun ruhsal açıdan tamamen çökmüş olabileceğini düşünmüştü. Şimdiyse sürekli "Canım," deyip, duruyordu, tekrar tekrar. Adam kadının pişirdiği bulyonlu mantar ezmesini yedi. Tatlı bir uyku bastırmıştı, bu uykuyu kaçırmak istemiyordu. Çadıra gidip haplara baktı; çanta neredeyse boşalmıştı. Bir tane aldı ama işi riske atmak istemediği için bir tane daha aldı ve gidip yeniden kadının yanma oturdu. Kadın gözlerinde sevgi dolu bakışlarla ona bakıyordu. Adamın iyice uykusu gelmişti ve kadının bakışları sanki içini delip geçiyordu. Bu gözlerde sevgi vardı ve eğer bu kadar ağırlaşmış olmasaydı, uzanıp kadını öpebilirdi.

Kendisini "iyi hissetmiyorum,"derken duydu.

"Uzan,"dedi kadın. "Daha iyi hissedersin."

Kadın hala ona bakıyordu. Gülümsedi. Adam o anda fark etti ki bu bakışlarda sadece sevgi değil bir tür açlık da var. Belli belirsiz bir endişe kapladı içini ama kendini uykuya bırakırken, kadının kendisi ile ilgileneceğinden emindi.

İstemeden uyandı. Ortalık karanlıktı. Vücudunun bir tarafının fazlaca ısınmış olduğunu fark etti. Gözlerini açmakta zorlanıyordu. İşin aslı onları açık tutmak için mücadele vermesi gerekiyordu. Üzerinde ışıklar vardı-yıldızlar- çadırdan ne ara çıktığını hatırlamaya çalıştı. Kafasını yan tarafa çevirince daha parlak bir ışık gördü. Bu, alev alev yanan ateşin ışığıydı. Göz kapakları yine düştü. Eliyle gözlerini ovmak istediyse de elini hareket ettiremedi. Bacaklarını da hareket ettiremiyordu.

"Ne tuhaf bir rüya,"diye düşündü. Ama bunun bir rüya olmadığını da hissedebiliyordu ve gözlerini bir daha açmak istedi. Epeyce zorlandı ama gözlerini açtı. Gerçekten de yukarıda yıldızlar vardı. Gerçekten de ateş yanı başında yanıyordu. Midesi açlıktan kazmıyordu, başıysa kazan gibiydi. Karısına seslenmek istedi. Kadının gelip ona her şeyin yolunda olduğunu söylemesini istedi. Bilinci kapanmak üzereyken bacağında bir hareket hissetti.

Gözlerini kırpıp, açmaya çalıştı. Karısının bacağının yanında diz çökmüş olduğunu gördü. Adamın pantolonunu baldırına kadar sıyırmış, diz kapağının altındaki kısmı yıkıyordu. Adam bunun bir rüya olduğunu düşünmek istiyordu ama öyle olmadığını biliyordu. Kadının yüzünde korkunç bir ifade vardı, o gece gözlerinde gördüğü açlık tüm yüzünü kaplamıştı artık. Kadın belli ki delirmişti. Adam tüm gücünü toplayıp, yerinden doğrulmaya çalıştıysa da beceremedi. Bacağını bile kadının elinden kurtaramadı. Kadın ona bakıyordu ve o an yüzündeki açlık yerini kederli bir ifadeye bıraktı.

"Neler oluyor?"demeye çalıştı adam.

"Üzgünüm,"dedi kadın. "Tüm gece uyuyacağın kadar hap verdim sanıyordum."

"Ne?"

Kadın yeniden adamın bacağına bakmaya başladı. Yüzündeki keder yerini yeniden açlığa bırakmıştı. Bacağını sildiği bezi kenara atıp, bıçağı aldı. "Sana bunun nasıl bir açlık olduğunu anlayamayacağını söylemiştim. Çok fazla almamaya çalışacağım ama sen de o kadar azsm ki. Yine de şu

son birkaç günü idare edebileceğim kadar et çıkar diye düşünüyorum. Kan kaybetmeyeceksin. Ateşi kullanacağım."

Adam nehrin ve ateşin sesini duyabiliyordu. Tepesindeki yıldızlar keskin keskin parıldıyordu. Kadının midesinden gelen ulumayı duydu. Yıldızlar bulanıklaşmaya başladı, baldırlarında gezinen bir şey olduğunu hissederken gri bir boşluğa doğru sürüklendi.

SOLUCANLAR

Şu anda kim olduğunun önemi yok. Çocukken onları balıkçıya satıyordun; tanesi bir peniden. Toprağı kazıyıp, onları çıkarırdın. Yedi yaşından on beş yaşma kadar. Başta kazandığın parayı kola ya da çizgi roman almak için kullanıyordun; sonra harcamadan biriktirdin ki gün gelip solucan işinden emekli olup, başka işler yapmaya başladığında kullanabilesin. Biriktirdiğin o paranın bir kısmını arabanın ilk taksidini ödemekte kullandın- altı yüz dolar. Altı bin solucan.

Şu anda ne yaptığının önemi yok. Biyoloji dersinde solucanları parçaladığın zaman iç yapılarının aşağı yukarı bizimki gibi olduğunu öğrendin. Ufacık mideyi, kalbi hatta *beyni* gördün. Onların da bizimkine benzer bir merkezi sinir sistemine sahip olduklarını öğrendin. Sinirler, ağrı alıcıları, her şey işte. Yüzleri nerdeydi peki? Ağızları nerdeydi? Kancanın ucuna takıldıklarında nasıl ağlıyorlardı? Acıdan dolayı dışkı-ladıklarmı hatırlıyorsun ama sen onun dışkı olduğunun farkında değildin.

Artık bir ineği sadece et ve deri, bir balığı fileto, bir tavuğu yumurta makinesi ve hatta bir atı seni bir yerden bir yere götürmeye yarayan bir şey olarak görmediğin bir bilinç düzeyindesin. Ölümünden sorumlu olduğun tüm çiftlik hayvanlarını düşündün- on beş ya da yirmi inek; iki düzine kadar domuz; muhtemelen üç kaz ve beş hindi; bir ördek; aşağı yukarı elli tavuk...senin sebebiyet verdiğini düşündüğün bu ölümlerin sayısı iki yüzün üstüne çıkmaz ki bu rakam bile dayanılır gibi değil.

Yine de akimdan bir türlü atamadığın esas şey solucanlar. Artık onların da bir inek ya da bir köpek gibi acı çektiğini biliyorsun ve gazoz almak ya da ilk arabanın taksitlerini ödemek için kurban ettiğin milyonlarca solucanı

nasıl telafi edebileceğini bilmiyorsun, her şeye rağmen kimi zaman özlediğin o gençliğinin neden olduğu onca ıstırabı nasıl unutabilirsin?

Yağmurda yürümek için dışarı çıkıyorsun; kaldırımlarda sürünen solucanları alıp, güvende olabileceklerini tahmin ettiği bir yere, çimenlerin üzerine bırakıyorsun. Solucanların ortalıkta görünmediği güneşli bir günde bile elini çimenlerin içine soktuğunda onların orada olduğunu anlıyorsun. Toprak yaşayan şeylerle dopdolu, toprağın kendisi de canlı, hareket ediyor, güçlü ve her şeye kadir. Toprakta en yoğun hissettiğin şey acı, aynen hayatın kendisinde hissettiğin gibi. Acıyı parmaklarının içinde hissedebiliyorsun.

Solucanları yerden toplayarak yürüyorsun.